

Chicken Soup for the Father's Soul®

Jack Canfield
Mark Victor Hansen

CHA Điểm tựa đời con

hạt giống
tâm hồn

VHSG

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN

Tên sách: **Cha Điểm Tựa Đời Con**

Nguyên tác: *Chicken Soup for the Father's Soul*

Tác giả: **Jack Canfield, Mark Victor Hansen**

LỜI GIỚI THIỆU

Bạn thân mến!

*Bạn đang cầm trên tay cuốn sách **Cha - Điểm tựa đời con** và chuẩn bị cùng chúng tôi bước vào hành trình khám phá thế giới của những người cha. Trên hành trình này, bạn sẽ nhận ra những cung bậc tình cảm của cha và sẽ hiểu rõ hơn về trải nghiệm trong chính tình cảm cha con của mình.*

Có thể nói, tình yêu thương cha dành cho con là tuyệt đối và vô song. Dù muốn hay không, mỗi bước đi trong cuộc đời mỗi người con chúng ta đều có sự hiện diện của hình bóng cha. Cha cho ta hình hài và nâng bước ta bằng đôi cánh của sự hy sinh thầm lặng. Cha cho ta lòng dũng cảm để đương đầu với mọi thử thách của cuộc sống. Cha cho ta sức mạnh để vững bước trên đường đời. Trên hết, cha cho ta niềm tin vào sự kỳ diệu của tình yêu thương và sự bao dung.

Nếu tình mẹ êm đềm và sâu lắng như sông thì tình cha lại cao cả và vững bền như núi. Xưa nay, tình mẹ luôn là đề tài bất tận của mọi cảm hứng nghệ thuật và thơ ca. Và vì quá dễ tâm đến tình mẹ mà dường như chúng ta đã đối xử “bất công” với tình cha. Cha lạnh lùng để ta khôn lớn; cha nghiêm khắc để ta nên người. Và đôi lúc, vì không có được sự quan tâm của cha như mong muốn nên ta quên rằng tận sâu trong trái tim cha, ta luôn là tuyệt đối.

Vĩ thế, nếu một ngày kia bạn vấp ngã trên đường đời, sự nghiệp phá sản, tình yêu đổ vỡ hay bị ai đó phản bội... thì hãy nghĩ về cha cùng những kỳ vọng mà người đã dành cho bạn. Hãy để cha trở thành niềm an ủi cho bạn trong những phút giây yếu lòng. Hãy tìm về với cha - dù bằng xương bằng thịt hay chỉ là trong ý nghĩ - để tin rằng dù thế nào chăng nữa cũng luôn có người yêu thương bạn bằng cả trái tim.

Với cuốn sách Cha - Điểm tựa đời con, chúng tôi muốn chia sẻ với các bạn những câu chuyện cảm động về tình cha. Trong mọi hoàn cảnh và ở mọi thời điểm, cha vẫn luôn theo sát cuộc đời mỗi chúng ta, soi sáng lối ta đi bằng ánh sáng của tình yêu thương.

Qua đây, chúng tôi - những người thực hiện tập sách này - cũng xin được gửi lời tri ân đến người cha của mình. Tình yêu thương và sự chở che của cha là điểm tựa vững chắc suốt cuộc đời con!

- First News

MẪU PHẤN

Hầu như mọi thành viên trong gia đình tôi đều sợ bố, ngay cả mẹ cũng vậy. Khi còn nhỏ, tôi và chị gái cho rằng mọi gia đình đều giống như thế cả. Tất cả mọi gia đình đều có một người bố khó tính và một người mẹ hiền hậu luôn che chở và yêu thương các con.

Mẹ luôn cho rằng chị em tôi là những đứa con ngoan trong khi bố chẳng bao giờ nhìn nhận điều đó. Tuy nhiên, đúng hơn thì chúng tôi là những đứa trẻ trầm lặng, nhút nhát, hiếm khi nói chuyện và không bao giờ nói chuyện khi bố có mặt ở nhà. Mọi người đều bảo mẹ có những đứa con gái hiền lành nhất và mẹ luôn tự hào về điều đó.

Một ngày nọ, chị em tôi khám phá ra một trò chơi mới mẻ - trò chơi mà chúng tôi tin sẽ chẳng làm ai phiền lòng cả. Số là nhà tôi có một cánh cửa bằng gỗ phía sau bếp; chúng tôi nhận ra mình có thể vẽ lên cửa bằng những viên phấn đủ màu sắc và có thể chùi sạch nó ngay sau đó. Thật là thú vị biết bao!

Và ngày nào hai chị em tôi cũng vẽ thật nhiều bức tranh trên cửa. Chúng tôi hết sức ngạc nhiên khi nhận ra tài năng của mình. Những bức tranh đều thật tuyệt! Một hôm, chị em tôi quyết định sẽ vẽ một “kiệt tác” và mời mẹ đến chiêm ngưỡng nó. Biết đâu mẹ sẽ mời tất cả hàng xóm tới xem và có thể sau đó, họ sẽ đề nghị chị em tôi vẽ lên cả những cánh cửa nhà họ cũng nên. Chúng tôi chờ đợi tài năng của mình được tôn vinh! Thế nhưng, sự chờ đợi đó của chúng tôi đã không đến. Thay vì nhận ra vẻ đẹp của bức tranh, mẹ chỉ nhìn thấy khoảng thời gian và công sức phải bỏ ra để lau sạch cánh cửa. Và mẹ nổi giận. Dù không hiểu mình đã gây nên tội lỗi gì nhưng chị em tôi biết mình đang gặp rắc rối to!

Chúng tôi chạy đi tìm chỗ trốn. Không khó khăn để hai đứa trẻ tìm ra chỗ nấp an toàn trong khu vườn nhà. Hai chị em tôi nép vào nhau sau một gốc cây và không dám cử động. Một lúc sau, chúng tôi nghe thấy tiếng mẹ và những người hàng xóm đang gọi tên hai đứa. Càng nghe rõ tiếng mọi người, chúng tôi càng không dám nhúc nhích. Trong khi mọi người đang sợ chúng tôi bỏ nhà đi hoặc rớt xuống ao cá thì chúng tôi lại sợ bị tìm thấy.

Mặt trời bắt đầu lặn về hướng tây và màn đêm buông dần, chị em tôi sợ hãi nép vào nhau. Càng trốn lâu, chúng tôi càng không dám bước ra. Đến khi mặt trời khuất hẳn, chúng tôi nghe thấy mẹ gọi điện đến sở cảnh sát cầu cứu. Khi cảnh sát đến, cuộc tìm kiếm lại bắt đầu và lần này, nó càng trở nên căng thẳng. Nếu lúc trước chị em tôi chỉ cảm thấy sợ hãi thì bây giờ, chúng tôi thực sự kinh khiếp!

Khi ôm chặt lấy nhau trong bóng tối, chúng tôi nghe thấy một giọng nói ở ngay sát chỗ mình đang nấp. Chị em tôi bàng hoàng khi nhận ra đó là giọng của bố. Nhưng sau đó, tôi nhận ra có điều khác biệt trong giọng nói của bố. Bố đang cầu nguyện bằng giọng nghẹn ngào pha lẫn sợ hãi. Bố nguyện sẽ hiến dâng cả cuộc đời mình cho Thượng đế nếu Người mang hai đứa con gái của bố trở về an toàn.

Chúng tôi thật sự kinh ngạc khi nghe thấy những lời này. Thế rồi chẳng ai bảo ai, cả hai chạy ừa về phía bố. Nỗi sợ hãi cũng tan biến theo từng bước chạy của hai chị em. Và bố - với đôi cánh tay mạnh mẽ đầy tình yêu thương - đã ôm chặt chúng tôi vào lòng và khóc nức nở. Mọi thứ thay đổi kể từ ngày đó. Chúng tôi có một người bố mới - hiền hòa và tử tế - thay cho người bố cũ đã bị bỏ lại trong vườn vào đêm hôm đó. Mẹ luôn dạy chúng tôi rằng Thượng đế luôn mang đến cho ta những điều kỳ diệu. Và mẹ đã nói thật đúng. Người đã thay đổi gia đình tôi chỉ bằng một mẫu phấn nhỏ.

- Holly Smeltzer

CUỘC PHIÊU LƯU CỦA CHÀNG TRAI TRẺ

Tôi ngồi bên lề đường cao tốc, trầm ngâm suy nghĩ. Sau đó tôi lấy giấy bút ra, viết: “Bố ơi, con muốn về nhà”. Nhưng rồi ngay lập tức, tôi xé đôi tờ giấy, vo tròn lại và ném ra xa. Những lá thư của tôi luôn bắt đầu và kết thúc như thế. Tôi muốn về nhà với bố mẹ và các em, nhưng...

Tôi bỏ nhà đi sau khi học hết phổ thông vì mâu thuẫn với bố. Trong khi bố mẹ muốn tôi vào đại học thì tôi lại chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi con đường học vấn. Tôi chán ngán việc học hành và quyết tâm không đến trường nữa. Thế là bố tôi - vốn rất nghiêm khắc - đã bắt tôi cáng đáng mọi việc trong trang trại. Một ngày nọ, giữa hai bố con tôi xảy ra xung đột lớn. Tôi nhét vội vài bộ quần áo vào túi rồi giận dữ rời khỏi nhà, bỏ sau lưng tiếng quát của bố: “Nếu mày bỏ nhà đi thì đừng bao giờ trở về nữa!”. Mẹ tuyệt vọng chạy theo tôi với đôi mắt đầm nước. Sau này, trong những đêm mất ngủ, tôi vẫn thấy những giọt nước mắt của mẹ ngày ấy.

Tôi tự nhủ nhất định lần này mình phải viết thư về nhà xin lỗi bố. Tôi tìm một tờ giấy khác, và bắt đầu viết.

Kính chào bố! Vậy là con đã đi khỏi nhà được hơn một năm. Suốt thời gian qua, con đã lang thang từ nơi này đến nơi khác, làm đủ mọi công việc, nhưng chẳng có việc nào ra hồn cả. Lúc nào người ta cũng hỏi con một câu duy nhất: “Cậu học hành tới đâu rồi?”. Dường như họ luôn để dành công việc tốt nhất cho những người có bằng cấp.

Đến bây giờ con mới hiểu được rằng bố mẹ luôn luôn đúng. Con cũng nhận ra rằng công việc ở trang trại nhà mình chẳng nặng nhọc bao nhiêu và đúng là con cần phải tiếp tục học lên nữa. Con cũng nhận ra bố mẹ rất yêu thương con.

Con xin lỗi vì đã không viết cho bố mẹ lá thư nào trong suốt một năm qua. Bố mẹ biết đấy, viết ra những dòng này đối với con thật chẳng dễ dàng chút nào. Từ khi bỏ nhà đi con đã gặp nhiều người tử tế nhưng cũng không ít kẻ xấu xa. Thế nhưng, điều đó vẫn chẳng thấm vào đâu với nỗi cô đơn khi không có một nơi chốn yên bình để con có thể trở về vào mỗi tối. Đến bây giờ con mới thấm thía được ý nghĩa to lớn của gia đình. Bố ơi! Con xin lỗi vì đã khiến bố buồn lòng về con nhiều đến vậy. Con biết bố đã nói nếu con bỏ đi thì đừng bao giờ quay về nữa,

nhưng con mong bố hãy cho con cơ hội để sửa chữa sai lầm của mình. Con muốn được trở về nhà để lại trở thành thành viên trong gia đình mình như trước đây. Con muốn thi vào trường Nông nghiệp và con muốn được phụ bố chăm sóc trang trại.

Con không thể nhận thư bố trả lời vì con không có chỗ ở cố định. Nhưng khoảng vài ngày tới (cũng không biết chắc ngày nào vì con đang đi nhờ xe người ta), con sẽ ghé ngang qua nhà mình. Nếu bố cho phép con vào nhà, xin bố hãy để đèn sáng ở mái hiên. Đó là dấu hiệu bố đã tha thứ cho con. Nếu không có ánh đèn, con sẽ tiếp tục đi. Và con sẽ không than trách gì nếu như ngọn đèn không sáng.

Cho con gửi lời thăm mẹ và các em con.

Thương bố,

Con của bố

Tôi gấp lá thư lại, lòng nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng khủng khiếp. Tôi nhét lá thư vào túi áo và kéo cái va-li cũ kỹ ra lề đường, đưa tay vẫy vẫy chiếc xe hơi đầu tiên đang tiến về phía mình. Tôi cần phải vượt qua một chặng đường dài nữa mới biết được câu trả lời của bố.

Ngày hôm đó, tôi chỉ đi được khoảng hơn năm mươi ki-lô-mét. Tôi dừng lại ở một thị trấn nhỏ và gửi lá thư đi. Sau khi nhét thư vào thùng, tôi cảm thấy hơi lo sợ. Chẳng biết việc làm này của tôi là đúng hay sai. Nhưng dù sao thì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi và việc tôi cần làm lúc này là phải tiếp tục con đường của mình.

Ngày hôm sau, hành trình của tôi bị gián đoạn nhiều lần. Tôi đã thức trắng đêm hôm trước nên gần như kiệt sức ngay khi vừa bắt đầu. Khi tới một cây sồi giữa cánh đồng, tôi nằm duỗi ra trên bãi cỏ và cố gắng chợp mắt một chút. Nhưng giấc ngủ đã không đến như tôi mong đợi. Cuối cùng, tôi ngồi tựa vào gốc cây, nhìn ngắm cảnh vật quanh mình. Cách chỗ tôi không xa, hai chú chó đang rượt theo một chú thỏ. Xa xa, tôi thấy thấp thoáng vài ngôi nhà nằm dưới chân đồi, nép mình dưới tàn cây. Tôi gần như có thể nghe được cả tiếng trẻ con nô đùa, tiếng gà gáy

và ngửi được cả mùi thơm nồng của món bánh táo nướng. Và chỉ cần nhắm mắt lại, hình ảnh ngôi nhà thân yêu của tôi lại hiện ra thật sống động và ấm cúng - ngôi nhà mà tôi đã bỏ đi chỉ vì một phút nóng nảy. Tôi tự hỏi giờ này em gái tôi đang làm gì. Dù đôi lúc con bé thật phiền toái nhưng trong mắt tôi, nó vẫn là đứa em tuyệt vời. Và tôi lại thấy hình ảnh mẹ đang nấu nướng. "Mẹ đã hâm nóng thức ăn cho con rồi đấy, con trai!" là câu nói thường xuyên của mẹ mỗi khi tôi về nhà muộn.

Tôi đứng lên, cố gắng thoát khỏi những ký ức tươi đẹp về gia đình. Mùi thơm ngai ngái của đám cỏ khô mới cắt thoang thoảng quanh tôi. Tôi rảo bước trên con đường thênh thang trước mặt - con đường sẽ đưa tôi về nhà, dù không biết đó có còn là nhà của mình nữa không. Bố tôi không phải là người cố chấp nhưng tính ông rất nghiêm khắc.

Một tài xế dừng xe lại cho tôi quá giang. Thật tốt khi có ai đó để trò chuyện vào lúc này. - Cháu đang đi đâu thế? - Người tài xế hỏi tôi một cách thân tình.

Tôi im lặng một lúc rồi mới trả lời:

- Cháu... về nhà.

- Vậy cháu đi đâu trong thời gian qua?

Tôi biết ông không phải là người tọc mạch; gương mặt ông thể hiện một sự quan tâm sâu sắc đối với tôi.

- Cháu... đi lang thang

- Cháu xa nhà lâu chưa?

Tôi cười, dù hơi e dè khi trả lời:

- Dạ! Được một năm, một tháng, hai ngày rồi ạ.

Ông không nhìn tôi, nhưng mỉm cười, và tôi biết là ông hiểu. Ông kể cho tôi nghe về gia đình của ông. Ông có hai người con trai, một người bằng tuổi tôi và một người thì lớn hơn.

Trời nhập nhoạng tối, ông tìm một quán ăn nhỏ và nằng nặc mời tôi vào cùng. Tôi từ chối với lý do mình cần phải tiếp tục hành trình đang dở phía trước. Tuy nhiên, ông thuyết phục rằng tôi cần phải tắm rửa và nghỉ ngơi đôi chút trước khi trở về nhà. Cách quan tâm của ông làm tôi nhớ cha vô cùng. Tôi bảo với ông rằng tôi còn rất ít tiền và không muốn ông phải chi trả cho mình nhiều như vậy. Thế nhưng, trước sự nhiệt tình của ông, tôi nhận lời ở lại. Sáng hôm sau, sau khi ăn sáng xong, tôi đề nghị trả tiền thì ông ngăn lại và nói:

- Cháu là một chàng trai tốt. Con trai lớn của bác đã bỏ nhà đi cách đây hai năm - chính xác là hai năm, mười lăm ngày.

Ông nhìn xa xăm và nói:

- Bác mong rằng con bác cũng sẽ được người ta đối xử tử tế và sẽ sớm quay trở về nhà như cháu.

Tôi im lặng, chẳng biết nên nói gì với ông.

Cuối cùng, khi bắt tay tạm biệt ông, tôi mới dám mở lời: - Cảm ơn bác! Cháu tin là con trai bác cũng được nhiều người giúp đỡ và sẽ sớm trở về.

- Cảm ơn cháu! Chúc cháu may mắn!

Sau hai ngày với rất nhiều lần quá giang xe, đoạn đường về nhà của tôi chỉ còn khoảng năm mươi ki-lô-mét. Tối hôm đó, tôi chậm rãi bước trên đường, lòng lo lắng khôn nguôi. Đoạn đường về nhà càng lúc càng ngắn lại. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mái hiên không sáng đèn? Tôi sẽ làm gì hoặc sẽ đi đâu?

Một chiếc xe tải có gắn toa moóc chạy ngang qua tôi rồi chậm dần. Người tài xế ngoắc tôi, lên tiếng hỏi:

- Cậu đi đâu đây?

- Cháu về nhà cách đây khoảng bốn mươi ki-lô-mét. Cháu có đi xa cỡ đó không? -Tôi hỏi.

- Xa hơn. Lên xe đi, tôi cho đi nhờ.

Chúng tôi im lặng suốt đoạn đường sau đó. Tôi giả vờ ngủ và nhắm mắt lại, ngả lưng ra sau ghế. Trời bắt đầu mưa và càng lúc càng nặng hạt. Khi xe chạy gần đến trang trại của bố tôi, mưa bắt đầu ngớt. Tôi vừa lo lắng vừa hy vọng. Liệu có ánh đèn nào ở mái hiên chờ đợi tôi không? Tôi căng mắt ra nhìn xuyên qua màn mưa và bóng tối. Thế rồi, khi xe chạy đến khúc cua rẽ vào nhà tôi, tôi nhắm mắt lại, tim đập mạnh. Tôi không thể chịu đựng được nếu không nhìn thấy một ánh đèn nào ở mái hiên cả. Người lái xe cười to, rồi quay sang nói với tôi:

- Cậu có để ý ngôi nhà mà chúng ta vừa chạy qua không? Chắc nhà ấy điên rồi! Có đến ba, bốn cái ghế đặt trước mái hiên, trên mỗi cái ghế có một ngọn đèn, lại thêm một ông già đứng bên cạnh cầm đèn chiếu thẳng ra đường nữa. Mà cậu có thấy ngọn đèn dưới mái hiên cũng sáng rực luôn không?

- Calvin Louis Fudge

TÀI SẢN THỪA KẾ

Cho đến tận năm ba mươi ba tuổi, đối với tôi, cụm từ “tài sản thừa kế” cũng chỉ là một cụm từ bình thường. Nó chỉ liên quan đến những món quà mà tôi nhận được từ những người thân đã qua đời của mình.

Hai vợ chồng tôi đều lớn lên trong gia đình có cha làm nghề xây dựng. Đó là lý do vì sao chúng tôi quyết định tự xây nhà cho mình thông qua sự tư vấn của hai bên gia đình.

Cha của Linda sống cách chúng tôi năm mươi dặm, và ông đang chống chọi với bệnh ung thư ở giai đoạn cuối. Còn cha tôi, thật may mắn là ông vẫn còn khỏe mạnh và đang làm quản đốc cho một công ty xây dựng. Mặc dù được sự tư vấn của cha nhưng tiến độ xây dựng của căn nhà chúng tôi vẫn rất chậm chạp.

Ba tháng sau khi vợ chồng tôi bắt tay vào xây nhà, Linda mang thai đứa con thứ hai. Khi ấy, chúng tôi vẫn đang ở nhà thuê và phải trả những khoản vay ngân hàng. Vào những ngày nghỉ cuối tuần, vợ chồng tôi gửi con cho bà nội để đến kiểm tra và sửa soạn cho nhà mới. Chẳng bao lâu sau, lịch làm việc kín mít cộng với áp lực về tinh thần đã khiến cả tôi và Linda bị ốm. Chúng tôi cần người phụ việc. Thế là vợ chồng tôi quyết định thuê Don Cronk - một chuyên gia xây dựng - đến làm nốt phần việc còn lại cho ngôi nhà của mình.

Chú Don chỉ mất chưa đầy một tuần để làm xong công việc mà có thể vợ chồng tôi phải cần sáu tuần lễ mới hoàn thành. Chúng tôi vui mừng vì mọi thứ tiến triển nhanh chóng nhưng cũng hết sức lo lắng khi nghĩ đến số tiền phải trả cho Don.

Nhưng khi Don đưa hóa đơn thanh toán cho vợ chồng tôi, chúng tôi thật sự bất ngờ, số tiền trên hóa đơn thấp hơn nhiều so với số chúng tôi đã ước lượng.

- Chú Don ơi! Cháu nghĩ hóa đơn này sai rồi!

Chú Don mỉm cười, bảo đảm với tôi rằng số tiền này là hợp lý cho dù nó quá nhỏ so với

những gì tôi và Linda đã tính toán.

Chú Don nói:

- Khi tôi sa cơ thất thế, cha của cậu là người duy nhất nhận tôi vào làm việc. Suốt thời gian qua, tôi đã không làm được gì nhiều cho ông ấy. Vì thế, mong cậu hãy xem đây là món quà nhỏ tôi tặng cậu, cũng là tấm lòng của tôi đối với những gì cha cậu đã làm cho tôi trước kia.

Món quà của Don thật sự quá bất ngờ đối với tôi! Và tôi nghĩ đến cha với lòng biết ơn vô bờ bến. Cha đã sống một cuộc đời ý nghĩa và tạo phúc cho con cháu.

Ngày hôm đó, tôi đã được thừa kế một tài sản vô cùng quý báu từ người cha kính yêu của mình. “Tài sản thừa kế” không chỉ mang ý nghĩa tiền bạc vật chất mà nó còn là những ân đức mà ta nhận được từ người thân. Tôi muốn học tập cha để tạo nên thật nhiều phúc lành cho các con. Tôi muốn chúng nhận được “tài sản thừa kế” đặc biệt như mình đã nhận được từ cha hôm nay.

- Ed VanDeMark

XIN CHÀO... VÀ TẠM BIỆT BỐ!

“Tôi không thân mật với bố, nhưng bố có vị trí rất đặc biệt đối với tôi. Khi tôi còn nhỏ, bố luôn rất thoải mái về những việc tôi làm như tập bơi hoặc diễn kịch trong trường. Bố luôn nhìn tôi bằng ánh mắt tin cậy. Điều đó làm tôi cảm thấy tuyệt vời.”

Diane Keaton

Ngay từ khi còn nhỏ, tôi đã không thích việc đi lại bằng máy bay. Cảm giác khi máy bay cất cánh luôn khiến tôi sợ hãi. Thế nhưng hôm nay, tôi lại có một quyết định trái với thói quen thường ngày: đáp máy bay tới California thăm cha. Nhìn những đám mây ngoài cửa sổ máy bay, tôi chợt nhớ về thời thơ ấu của mình.

- Victoria ơi! Con có thư này!

Tiếng gọi của bà nội khiến tim tôi như ngừng đập trong giây lát vì từ trước đến giờ tôi chưa nhận được lá thư nào cả!

Tôi chạy như bay về phía bà nội. “Từ từ chứ con”, - bà nhìn tôi tròng trĩnh với nụ cười hiền hậu trên môi. Tim tôi đập mạnh khi nhận ra “lá thư” mà bà nói chính là một gói quà! Một gói quà dành cho tôi! Tôi ngồi xuống trường kỷ, vội vã bóc tấm giấy màu nâu bao bọc bên ngoài gói quà. Tôi thậm chí không cần biết ai đã gửi quà bởi điều đó không quan trọng với tôi lúc này. Tất cả những gì tôi quan tâm là món quà này dành cho tôi!

Giấy gói quà bên ngoài rơi xuống nền nhà, và qua lớp giấy kính, tôi nhìn thấy món quà của mình. Thật không thể tin được: một con lật đật màu đỏ với chiếc áo kiểu màu trắng có cầu vai xanh và nơ viền đăng-ten ở hông. Tôi hét lên sung sướng, ôm món quà đứng bật dậy. Bỗng tôi nghe thấy có một vật gì đó vừa rơi xuống sàn nhà. Tôi dừng lại, nhìn xuống dưới chân mình và nhận ra một đồng xu màu trắng.

- Bà ơi! Ai đó tặng thêm cho con một đồng xu nữa bà ạ.

Tôi nhặt đồng xu lên, cảm nhận cái mát lạnh của kim loại trong bàn tay mình. Bà đứng nhìn tôi, gật đầu vui vẻ.

- Bố con gửi đó. Đây là quà sinh nhật bố dành cho con.

- Thật thế hả bà? Đúng là của bố gửi cho con ạ?

Tôi không gặp lại bố kể từ lúc tôi được mười tám tháng tuổi. Thậm chí đến bây giờ tôi còn không nhớ được khuôn mặt của bố ra sao nữa. Tuy nhiên, tôi tự tưởng tượng ra hình ảnh bố của riêng mình. Trong suy nghĩ của tôi, bố là một hiệp sĩ cưỡi trên tuấn mã tuyệt đẹp và luôn gọi tôi là “Công chúa nhỏ”.

Tôi không cho phép bất kỳ ai nói xấu về bố. Hình ảnh bố trong tôi luôn tuyệt đẹp và tôi yêu bố hơn bất cứ thứ gì trên đời. Hơn nữa, bố rất gần gũi với tôi vì tôi luôn mang theo bức ảnh bố bên người. Giữa hai bố con tôi luôn có những cuộc trò chuyện rất thú vị.

Máy bay rung chuyển mạnh khi bay vào vùng thời tiết xấu; đèn báo dây an toàn bật sáng. Tôi thắt chặt dây an toàn của mình và quay về thực tại. Một nữ tiếp viên chạm nhẹ vào vai tôi khiến tôi giật mình ngồi thẳng dậy. Sau khi bình tĩnh trở lại, cả hai nhìn nhau, bật cười.

- Chị có cần dùng một chút gì không? - Cô hỏi với một nụ cười nhẹ.

Tôi trả lời với đôi chút ngượng ngập:

- Cảm ơn chị, tôi không cần gì.

- Còn ba mươi phút nữa chúng ta sẽ hạ cánh.

Cô tiếp viên nói rồi quay lưng bước đi. Tôi nhắm mắt lại, chợt nghĩ: “Ba mươi phút nữa thôi mình sẽ được gặp bố”. Sau hai mươi lăm năm đằng đẵng, giờ tôi mới thực sự được gặp người mà tôi gọi là bố. Tôi chưa từng mong đợi gặp ai như được gặp bố. Tôi yêu bố ngay cả khi chưa

hề biết mặt ông. Đơn giản bố là bố của tôi.

Tôi bước xuống khỏi máy bay lúc mặt trời đứng bóng. Tôi hít một hơi thật sâu rồi bắt một chiếc taxi đến chỗ bố. Vậy là cuối cùng tôi cũng được gặp người cha yêu quý của mình.

Tôi mở cánh cửa nhà thờ, chậm rãi bước vào gian cung thánh. Không gian quanh tôi yên ắng đến lặng người.

- Con chào bố! Con là con gái nhỏ Victoria của bố đây.

Tôi chạm vào chiếc quan tài, nơi bố tôi đang nằm, và cảm nhận cảm giác giá lạnh lan khắp bàn tay rồi cả cơ thể mình. Tôi cố gắng kìm nén dòng cảm xúc đang trào dâng trong lòng khi đứng gần quan tài của bố. “Con chỉ muốn nói với bố là con rất yêu bố! Con nhớ bố lắm, bố ạ!”. Tôi rướn người lên, chạm vào mái tóc và gương mặt của bố - gương mặt tôi mới chỉ nhìn thấy lần đầu tiên nhưng cũng là lần cuối cùng.

- Bố ơi! Bố có nhớ ngày sinh nhật của con năm con lên bảy tuổi không? Con thực sự rất hạnh phúc vào ngày hôm đó, bố ạ.

Giọng nói của tôi vỡ òa trong nước mắt.

- Con đã giữ món quà của bố bên mình suốt bao nhiêu năm nay. Nhưng bây giờ con muốn bố mang theo nó.

Tôi đặt đồng bạc xuống bàn tay bố. “Như vậy là bố con mình sẽ giữ một phần món quà đó, bố nhé!” - Tôi thầm nghĩ.

- Con chào bố và... tạm biệt bố. Con chỉ ước sao con có thể cảm nhận được cánh tay bố ôm con và nghe thấy tiếng bố gọi con là “Công chúa nhỏ” dù chỉ một lần thôi.

Trong lúc tôi đang chìm trong nỗi đau đớn đến vô cùng thì có một bàn tay đặt lên vai tôi. Và một giọng nói cất lên:

- Cháu có phải là Victoria, con gái của ông Harold không? Tôi quay lại, gạt nước mắt, trả lời:

- Vâng ạ!

Người đàn ông nắm lấy tay tôi và nói:

- Bác đã biết cháu ngay từ lúc cháu mới sinh ra, dù chúng ta chưa một lần gặp mặt. Cha cháu luôn nhắc về cháu với tất cả tình yêu thương. Ông ấy luôn mang theo một tấm hình của cháu trong ví và lúc nào cũng coi cháu là “Công chúa nhỏ” của mình.

- Victoria Robinson

TRÒ CHUYỆN VỚI BỐ

Jason là một trong những học sinh tiếp thu bài chậm chạp nhất trong lớp mà tôi đang phụ trách. Tôi chú ý đến Jason ngay từ khi cậu bé mới nhập học. Jason ít khi tập trung vào bài vở và thường nhìn bâng quơ ra ngoài cửa sổ. Thông thường, cậu bé chỉ kịp làm nửa bài kiểm tra thì chuông reo hết giờ. Mẹ Jason rất lo lắng trước tình hình của con và luôn hy vọng cậu bé sẽ tiến bộ hơn khi vào trung học. Nhưng đến bây giờ, khi đã vào lớp sáu, khả năng tiếp thu bài của Jason vẫn không có gì tiến triển. Jason cần phải thật cố gắng mới hy vọng bắt kịp các bạn trong lớp.

Một lần, công ty Phát hành Sách Quốc gia hứa sẽ giúp chúng tôi tập hợp các bài viết của học sinh trong trường để in thành sách và lưu giữ trong thư viện. Tất cả học sinh đều hào hứng bắt tay vào việc sáng tác. Vì quá trình biên tập sẽ mất khá nhiều thời gian nên tôi quy định các em phải hoàn thành tác phẩm của mình trong vòng sáu tuần để tôi có đủ thời gian đọc và chỉnh sửa.

Đến ngày nộp, Jason xin tôi gia hạn thêm thời gian để em đầu tư cho bài viết của mình. Tôi đã nhận được một số tác phẩm của các em học sinh với đề tài về cuộc sống của người ngoài hành tinh hay các chuyến du hành thú vị đến những miền đất xa xôi. Tôi gợi ý cho Jason một số đề tài về cuộc sống thường nhật cùng những mối quan hệ xung quanh nhưng có vẻ cậu bé vẫn chưa tâm đắc với chúng.

Trước ngày tôi gửi các bài viết cho công ty Phát hành Sách, Jason đến gặp tôi với xấp bản thảo nhàu nhĩ trên tay. Tôi ngán ngẩm nghĩ đến cảnh phải đọc và giúp cậu bé viết lại nó một lần nữa. Tôi cầm bản thảo, phê bình Jason đã quá chậm trễ và bảo cậu bé về chỗ ngồi. Dù chẳng còn đủ thời gian để giúp cậu bé nhưng tôi cũng cố gắng liếc qua phần bìa tác phẩm. Bài viết có tựa: “Đứa con thiếu vắng bố”, phần phía dưới vẽ một con bướm bướm với vẻ mặt buồn bã đang bay trong mưa. Tôi nhìn tác phẩm của Jason, lòng đau nhói. Ở trang kế tiếp, cậu bé viết: “Dựa trên câu chuyện có thật”.

Tôi ngẩng lên nhìn Jason và thấy cậu bé đang đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ như mọi khi. Tôi đọc lướt qua bài viết của cậu, không kịp để ý tới lỗi chính tả hay vết keo nham nhở quanh

mép các tấm hình minh họa. Một tấm hình chụp Jason khi còn bé, tấm khác chụp cậu bé đang nằm gọn trong vòng tay của bố và một tấm nữa chụp cảnh cậu bé ngồi trong lòng mẹ vừa khóc vừa nhìn chiếc bánh sinh nhật.

Câu chuyện của Jason như sau:

“Một cậu bé nọ đang sống trong một gia đình hạnh phúc. Một ngày nọ, cậu bé thức dậy và nhận thấy quanh mình có điều gì đó bất ổn. Mẹ cậu đang ngồi khóc một mình bên bàn ăn. Cậu nhìn quanh nhưng không thấy bố đâu cả. Cậu bé hỏi mẹ bố đâu rồi thì nhận được câu trả lời:

- Bố đã đi đến một nơi tốt hơn rồi con ạ.

Cậu bé rơi vào khủng hoảng và bắt đầu sống với những cơn ác mộng vào ban đêm. Rất nhiều lần cậu bật dậy giữa đêm khuya và hét lớn: “Bố ơi! ”. Những lúc đó, mẹ cậu bé chỉ biết ôm cậu vào lòng và hai mẹ con cùng cầu nguyện. Cậu bé nhiều lần cầu xin Chúa cho mình được nói chuyện với bố, dù chỉ một lần, để cậu nói với bố những điều cậu ấp ủ bấy lâu nay. Ngày sinh nhật lần thứ năm, cậu buồn đến nỗi chẳng thèm ngó ngang đến những món quà và cũng không buồn thổi nến. Lên tám tuổi, cậu bé dần quen với cuộc sống thiếu sự chở che của bố. Nhưng sâu thẳm trong lòng cậu bé, một nỗi đau vẫn âm ỉ cháy. Cậu cũng cảm nhận được nỗi đau của mẹ trước sự ra đi của bố cũng như sự khó nhọc của mẹ trong việc nuôi dạy mình”.

Ở trang cuối cùng, Jason viết: *“Cuối cùng, cậu bé cũng biết nên làm gì trong trường hợp người thân của mình đi xa. Cậu biết chắc chắn mình sẽ được gặp lại cha vào một ngày nào đó. Hai cha con chỉ phải xa cách nhau một thời gian mà thôi. Và giờ đây, dù không được gặp cha mỗi ngày nhưng cậu tin cha vẫn đang hằng dõi theo cậu mỗi ngày. Cha không bao giờ để cậu đơn độc”.*

Tôi lặng người khi đọc bài viết của Jason. Tôi giúp Jason sửa lỗi chính tả, ngữ pháp và scan những tấm hình minh họa cho em. Bài viết của Jason còn thiếu một trang so với quy định nên tôi gợi ý cậu viết thư cho cha.

“Bố thương yêu! Bố có khỏe không ạ? Con ước gì mình có thể được nhìn thấy bố thêm một lần nữa. Con có rất nhiều điều muốn nói với bố. Bây giờ con đã lớn lắm rồi. Con đang học lớp sáu.

Con đã biết chơi một số môn thể thao như bóng rổ và bóng đá. Từ ngày bố đi, mẹ phải thay bố cáng đáng mọi việc trong gia đình. Con đang cố gắng trở thành người đàn ông tốt để có thể thay bố chăm sóc cho mẹ. Con luôn mong đợi tới ngày được gặp lại bố.

Con trai Jason của bố

Tái bút: Con yêu bố nhiều lắm!

Khi tập sách của chúng tôi được xuất bản, nhiều người đã bật khóc khi đọc câu chuyện của Jason. Mẹ cậu bé nói với tôi rằng bà không hề biết về tâm sự của con trai mình. Câu chuyện đã gây chú ý tới Đài truyền hình địa phương. Họ mời Jason đọc lại nó để phát sóng trong Ngày của Cha. Chẳng bao lâu sau, câu chuyện của cậu bé đã phổ biến khắp vùng.

Cuộc sống của Jason có nhiều thay đổi kể từ ngày đó. Cậu bé bắt đầu tiến bộ hơn trong việc học tập. Thế nhưng thỉnh thoảng, tôi vẫn bắt gặp hình ảnh Jason nhìn xa xăm ngoài cửa sổ lớp học. Tôi không còn trách mắng cậu bé nữa bởi tôi biết đó là lúc cậu đang “trò chuyện” với bố mình.

- Carl Ballenas

CẢM ƠN CUỘC SỐNG

Gió heo may thổi nhẹ nhàng làm mái tóc bạc trắng của bố tôi rung rinh trong nắng. Sau lưng ông, hồ nước mùa thu phẳng lặng tỏa ra ngàn tia sáng lấp lánh. Bố đưa mắt nhìn xung quanh, mỉm cười.

Thật ra tôi cũng chẳng rõ bố đang mỉm cười vì điều gì. Có thể đó là vì không khí trong lành, vì nắng đẹp, hoặc vì món tráng miệng đang đợi bố tại Trung tâm Chăm sóc, nhưng cũng có thể chẳng có lý do nào. Bố tôi bị tai biến mạch máu não đã nhiều tháng nay.

Hai bố con tôi ngồi bên nhau trong công viên vào một buổi sáng yên bình. Bố ngồi trên xe lăn còn tôi thì ngồi trên chiếc ghế đá bên cạnh, nắm chặt tay bố và cả hai cùng ngắm cảnh vật quanh mình. Tôi hỏi bố đang cảm thấy thế nào, ông trả lời:

“Tốt”. Tôi lại hỏi các y tá ở Trung tâm có đối xử tốt với bố không, ông trả lời: “Có”. Tôi kể cho bố nghe về bữa tiệc sinh nhật đứa cháu gái thứ hai của bố và sự ra đời của đứa cháu thứ ba vào tháng ba tới.

Bố lại mỉm cười.

Cuối cùng tôi đứng lên đưa bố về lại Trung tâm. Khi tôi cúi xuống tháo phanh xe lăn, bố đưa bàn tay run run lên chạm má tôi. Tôi nhìn sâu vào đôi mắt bố. Bố đang cố gắng để nói với tôi điều gì đó.

- Thật... thật... tốt...

Tôi phân vân không biết liệu nên chờ bố nói hết câu hay đỡ lời cho ông. Kể từ ngày bị tai biến, khả năng giao tiếp của bố giảm sút nghiêm trọng. Tôi không nhớ nổi lần cuối cùng bố thốt ra một câu nói mạch lạc nhiều hơn hai từ là khi nào. Và lúc này, bố dường như đang cố sức nói với tôi điều gì đó. Có lẽ tôi phải giúp bố.

- Cái gì tốt hả bố? Thời tiết? Hay công viên? Hay là Trung tâm chăm sóc ạ?

Bố tập trung tất cả sức lực để thử một lần nữa.

- Ở đây. Được... ở... đây...

Vậy là cuối cùng bố cũng đã thốt ra điều mình muốn nói.

- Ở đây thật tốt? - Tôi lặp lại - Có phải bố muốn nói ở đây thật tốt không ạ?

Bố mỉm cười.

Tôi nắm lấy bàn tay gầy guộc và hôn lên trán bố.

- Dĩ nhiên rồi. Ở đây thật tốt, bố nhỉ? - Tôi nói, giọng nghẹn ngào.

Tôi đã hiểu câu nói của bố và đưa bố quay trở về Trung tâm. Trên đường đi, tôi nghĩ về cuộc đời đầy tình yêu thương và hy sinh của bố. Đáng lý vào thời điểm phải được hưởng thành quả lao động của mình thì bố lại phải gánh chịu căn bệnh tồi tệ này. Bố có quyền than phiền về sự bất công của cuộc sống. Thế nhưng, ngay trong khoảnh khắc sáng suốt nhất, bố lại nói với tôi rằng: “Mọi việc như thế đã tốt rồi”.

Tôi liên tưởng tới cuộc sống hiện tại và nhận ra bài học mà bố mang đến cho mình. Bỏ qua mọi sự ganh đua, tranh giành, sợ hãi, cuộc sống của ta quả thật tốt đẹp vô cùng. Thật tốt khi ta được sống và trải nghiệm tất cả những cung bậc mà cuộc sống mang lại, cả tốt đẹp lẫn xấu xa, thành công lẫn thất bại, niềm vui lẫn nỗi buồn, hạnh phúc lẫn khổ đau. Ngay cả khi cuộc sống hiện tại của ta có tồi tệ như thế nào chăng nữa thì nó vẫn ẩn chứa một điều gì đó tốt đẹp. Khi hiểu được điều đó, ta sẽ học hỏi và trưởng thành hơn rất nhiều.

Tôi cố gắng diễn giải tất cả những suy nghĩ đó với bố khi đến thăm người lần sau. Và bố tôi đã mỉm cười.

CON GÁI NHỎ CỦA BỐ

- Mẹ nói với bố hộ con nhé!

Thật là tồi tệ khi tôi biết mình mang thai ở tuổi mười bảy! Thú nhận với mẹ đã là điều quá sức với tôi nên tôi càng không dám nghĩ đến việc nói với bố. Từ trước đến nay, bố rất tự hào về tôi nên tôi luôn cố gắng sống thật tốt để không phụ lòng mong mỏi của ông. Nhưng bây giờ, mọi nỗ lực ấy đã tiêu tan. Tôi không còn là cô con gái nhỏ ngoan ngoãn của bố nữa. Tôi thờ dãi, mệt mỏi tựa đầu vào vai mẹ để tìm cảm giác bình yên trong thoáng chốc.

- Con hãy đi đâu đó trong lúc mẹ nói chuyện với bố nhé. Con hiểu vì sao, phải không?

- Vâng!

Tôi gật đầu. Thật khó để đối diện với bố ngay lúc này!

Chiều hôm đó, tôi đến chỗ cha Lu - vị mục sư của nhà thờ, người luôn tạo cho tôi cảm giác thoải mái khi ở bên cạnh. Mọi việc xảy ra trong cuộc sống của tôi như một cơn ác mộng nên việc được ở bên cạnh người không xét đoán và phê phán mình là điều dễ chịu nhất. Cha Lu trò chuyện, an ủi và khuyên nhủ tôi trong lúc mẹ đến văn phòng làm việc của bố để nói với ông về chuyện của tôi.

Trời tối dần và tôi nhìn thấy ánh đèn pha bên ngoài cửa sổ. Mẹ đến đón tôi về nhà và tôi biết lúc này, bố cũng đang ngồi trên xe. Tôi sợ hãi chạy khỏi phòng khách, lao vào phòng tắm nhỏ bên cạnh và khóa chặt cửa lại. Cha Lu theo sau, nhẹ nhàng khuyên:

- Con không thể trốn tránh như vậy được.

Sớm muộn gì con cũng phải đối diện với bố thôi. Bố con sẽ không trở về nhà nếu như không có con đâu. Nhanh nào, con!

- Vâng ạ! Nhưng... cha sẽ ra cùng con chứ? Con sợ...

- Dĩ nhiên rồi! Cha sẽ đi cùng con.

Tôi mở cửa và chậm chạp theo gót cha Lu đi ra phòng khách. Bố và mẹ vẫn chưa bước vào. Tôi đoán hai người vẫn còn ở ngoài xe và bố đang chuẩn bị xem nên nói gì hoặc làm gì khi nhìn thấy tôi. Tôi không sợ bố sẽ quát tháo hoặc nổi giận với mình. Bố không bao giờ làm vậy với tôi. Tôi chỉ sợ bắt gặp ánh mắt buồn sâu thẳm của bố. Bố buồn khi biết tôi đã không còn là đứa con gái bé nhỏ của bố nữa. Bố buồn khi tôi đã không đến tìm bố trong lúc khó khăn, đau khổ nhất.

Tôi nghe tiếng bước chân đang chậm chậm tiến vào nhà thờ. Tôi bắt đầu run rẩy, nấp sau cha Lu với đôi mắt giàn giụa nước. Mẹ bước tới trước, cúi chào cha Lu và quay sang nhìn tôi nở một nụ cười nhẹ. Mắt mẹ sưng mọng. Tôi cảm thấy biết ơn mẹ vì đã không khóc trước mặt tôi. Bố tôi đứng ở bên ngoài, gật đầu chào cha và tiến về phía tôi. Bố ôm tôi trong cánh tay mạnh mẽ của ông, và thầm thì:

- Bố yêu con. Bố yêu con và cũng sẽ yêu thương cả con của con nữa.

Bố không khóc nhưng tôi cảm nhận người bố đang run. Tôi biết bố phải cố gắng hết sức để không khóc trước mặt tôi. Tôi vui đầu vào ngực bố và biết ơn bố về điều này. Khi bố lui lại nhìn tôi, tôi đọc trong mắt bố tình yêu thương và cả sự xót xa.

- Bố ơi! Con xin lỗi bố. Con thương bố nhiều lắm!

- Ừ, bố biết. Chúng ta về nhà thôi.

Chúng tôi trở về nhà; nỗi lo sợ của tôi tan biến. Dù chặng đường phía trước của tôi còn rất nhiều khó khăn và thử thách nhưng tôi cảm thấy rất vững vàng. Bố mẹ vẫn luôn yêu thương tôi vô điều kiện và trên hết, tôi vẫn là cô con gái bé nhỏ của bố. Vì vậy, tôi hiểu rằng không có ngọn núi nào tôi không thể vượt qua và không có giông bão nào tôi không thể chống chọi.

Cảm ơn bố đã cho con niềm tin vào cuộc sống!

- Michele Campbell

BUỔI SÁNG YÊN BÌNH

Không bao giờ là quá muộn khi cố gắng trở thành người như ta hằng mong muốn.

George Eliot

Tôi ngồi yên ngắm nhìn hai đứa con trai đang say sưa ngủ mà rơi nước mắt - những giọt nước mắt của sự thức tỉnh. Ký ức về những ngày tháng đã qua bỗng chốc ùa về trong tôi. Suốt thời trai trẻ của mình, tôi chỉ có một mục tiêu duy nhất là kiếm thật nhiều tiền và tạo dựng một hình ảnh hoàn hảo trong mắt mọi người. Nhưng mọi thứ thay đổi khi cách đây một năm, tôi từ bỏ công việc hiện tại để dành nhiều thời gian hơn cho gia đình.

Một ngày, khi đang trên đường đi làm, bất chợt tôi nhận ra rằng nếu cứ tiếp tục con đường kiếm tiền này thì có thể chẳng mấy chốc tôi sẽ đánh mất gia đình mình. Tôi đã từng chứng kiến nhiều phụ nữ tự một mình nuôi con mà không cần tới người đàn ông. Trong khi họ thực hiện nhiệm vụ nuôi dạy con rất tốt thì những người đàn ông chúng tôi gần như lại đứng ngoài sự khôn lớn, trưởng thành của các con.

Nhưng những suy nghĩ đó chỉ thoáng qua trong đầu tôi rồi đâu lại vào đấy, tôi lại tiếp tục công việc và hành trình không mệt mỏi của mình.

Tôi nghĩ mình sẽ cố gắng chăm lo cho gia đình đầy đủ hơn. Thế rồi một ngày, khi tôi đang lái xe trên một đoạn đường quanh co bên triền núi thì một chiếc xe tải chở xăng lao thẳng về phía tôi. Tôi bẻ tay lái để tránh va chạm với chiếc xe tải đó. Tôi đâm vào vách núi bên kia đường còn chiếc xe tải thì trượt ngang qua xe tôi và đâm thẳng vào vị trí của tôi ban nãy. Tôi đã may mắn thoát chết và chỉ bị một vài vết thương trên người.

Trong suốt tuần lễ sau đó, tôi xin nghỉ phép để nhìn nhận lại cuộc sống của mình. Tôi nhận ra mình đã tốn quá nhiều thời gian để tìm kiếm những điều vô nghĩa mà quên đi những “kho báu” bên cạnh mình. Tôi có một gia đình hạnh phúc với một người vợ đảm đang và hai đứa con xinh xắn luôn coi bố là vĩ nhân.

Lặng ngắm gương mặt thiên thần của các con, tôi nhận ra niềm hạnh phúc lớn lao mà mình đang có được. Tôi không còn tìm kiếm cho mình một cuộc sống đủ đầy về mặt vật chất nữa. Tất cả mong muốn của tôi lúc bấy giờ là sống đúng nghĩa một người chồng, người cha.

Tôi từ bỏ công việc bận rộn để quay về với nghề nghiệp có vẻ đơn điệu của mình trước đây. Thay vì hối hả lao mình về phía trước, tôi có nhiều thời gian chăm lo cho gia đình hơn. Và cuối cùng, tôi đã cân bằng được cuộc sống và tìm lại được cảm giác bình yên trong tâm hồn mình. Thật hạnh phúc khi được ngắm các con đang say sưa ngủ. Tôi biết mình đang mang trên vai trọng trách vĩ đại nhất của một người đàn ông: Trọng trách làm một người chồng, một người cha. Và tôi hạnh phúc vì điều đó.

- Andy Radujko

SÁNG THỨ BẢY KỶ NIỆM

Điều hạnh phúc duy nhất trên cuộc đời

này

là yêu và được yêu..

George Sand

Gia đình tôi có lệ dọn dẹp nhà cửa vào thứ bảy hàng tuần. Việc dọn dẹp nhà thường phân thành hai loại: việc lớn và việc nhỏ. Bố tôi thường giao cho tôi những việc nhỏ còn ông sẽ gánh vác những việc lớn. Từ nhỏ, tôi đã biết hai loại công việc ấy khác nhau một trời một vực. Việc lớn thì cần phải có chuyên môn và khéo léo trong khi việc nhỏ thì chỉ cần chăm chỉ là xong. Việc lớn thì luôn thú vị còn việc nhỏ thì luôn nhàm chán. Chẳng hạn, tỉa cành cho cây mận là việc lớn, còn nhặt nhanh cành lá phía dưới sẽ là việc nhỏ. Có hàng trăm việc nhỏ mà tôi phải làm nên tôi rất ghét những ngày làm việc cuối tuần như thế này. Và tôi mang thành kiến ấy cho đến một buổi sáng thứ bảy nọ.

Sáng hôm đó, sau khi ăn sáng, tôi được giao nhiệm vụ thu gom những mảnh gỗ vụn - vốn là kết quả của công việc ngày hôm trước của bố. Bố đã phá cái hàng rào cũ để xây một cái mới hơn, đẹp hơn.

Công việc của tôi hôm nay có vẻ đơn giản: dọn sạch đám gỗ vụn chắn ngang đường và xếp chúng vào nhà kho. Tôi tính sẽ ném đám gỗ lên bãi cỏ phía sân sau để sau giờ ăn trưa sẽ kéo chúng vào kho chứa củi. Trong khi tôi dọn dẹp đám gỗ vụn, cha tôi đảm nhận việc thay tấm màn mới cho mái vòm phía trước nhà.

Được nửa buổi, tôi bắt đầu chán công việc của mình. Thế là tôi quyết định chuyển công việc của mình thành trò chơi. Tôi ném những thanh gỗ lên không trung để chúng lao xuống cắm vào đất. Tôi tưởng tượng mình là nhà vô địch ném lao đang ném những cú quyết định. Và cú ném

cuối cùng sẽ là cú ném giành được huy chương vàng.

Trong lúc ấy, bố tôi vẫn đang cần mẫn hoàn thành công việc. Khi ông lùi lại vài bước để chiêm ngưỡng thành quả lao động của mình thì một thanh gỗ bay vút lên và chọc thẳng vào giữa tấm màn mới. Nó đâm đưa trên đó như mũi tên đang cắm vào tấm bia. Bố tròn mắt nhìn vào tấm màn, gần như không thể tin nổi tấm màn vừa mới được căng lên vài giây đã bị phá hỏng. Ngay lập tức, tôi nghe thấy tiếng bố gọi tên mình. Tôi biết chắc chắn mình sẽ bị ăn đòn vì trò nghịch dại này.

Tôi lầm lũi tiến vào nhà. Vừa bước vào nhà, tôi nhìn thấy cả bố và mẹ đều đang đứng trước tấm màn, chờ đợi. Ngược nhìn lên, tôi thấy mảnh gỗ mình ném đang lắc lư trên bức màn. Đúng là tai họa! Không khí im lặng trong phòng khiến tôi chột dạ. Tôi vội nghĩ đến việc biện hộ cho hành động của mình, hoặc bịa ra một lý do để bào chữa hoặc xin bố tha thứ. Tôi cúi gầm mặt xuống đất và chờ đợi sự trách mắng của bố mẹ.

Trong lúc tôi căng thẳng chờ đợi thì một tiếng cười khúc khích bật lên và cả một tràng cười dài nối tiếp sau đó. Tôi ngược lên thì thấy bố đang cười sảng khoái. Mẹ đứng bên cạnh cũng bật cười theo. Thế rồi bố vòng tay ôm lấy tôi và nói: “Không sao! Bố có thể sửa lại nó mà”. Sau đó, bố cắt một miếng vải nhỏ vá vào chỗ vừa rách.

Đó là ngày làm việc nhà cuối cùng của tôi trong mùa hè. Những năm học trung học, tôi được miễn việc nhà vì có nhiều bài tập phải làm.

Một tháng trước khi tôi tốt nghiệp phổ thông, bố tôi qua đời sau nhiều tháng bị bệnh ung thư. Mỗi lần nhớ bố, tôi lại nhớ đến tràng cười sảng khoái, đôi tay rắn chắc và tấm lòng bao dung của ông. Dù rất buồn trước sự ra đi của bố nhưng cũng tận sâu trong trái tim mình, tôi luôn cảm thấy hạnh phúc khi nghĩ về buổi sáng thứ bảy đặc biệt ấy. Đó là thời khắc tôi nhận ra rằng bố đã yêu mình nhiều biết bao.

- Charles E. Harrel

ĐOM ĐÓM VÀ PHÁO HOA

Ngày 4 tháng 7 năm ấy, cả gia đình tôi cùng nhau leo lên ngọn đồi phía sau nhà để ngắm những màn bắn pháo hoa độc đáo dưới thị trấn. Từ ngọn đồi này, chúng tôi có thể quan sát được khung cảnh của cả vùng thị trấn rộng lớn phía dưới. Tối hôm ấy trời khá nóng, thỉnh thoảng mới có vài cơn gió nhẹ thổi lướt qua.

Tôi ôm Caleb - đứa con trai ba tuổi của mình - trong lòng. Tôi muốn xem thằng bé phản ứng như thế nào khi nhìn thấy những tràng pháo hoa rực rỡ trên trời. Thế nhưng Caleb chỉ ngồi yên trong lòng tôi được vài phút rồi bắt đầu cười khúc khích và chạy xuống phía chân đồi.

- Caleb, lại đây nào con! Caleb miễn cưỡng quay trở lại và ngồi im.

- Con trai! Con có thấy những màu sắc rực rỡ đằng kia không?

- Có ạ! - Caleb đáp và nhìn xuống phía dưới chân đồi. Đoạn, thằng bé lại cười khúc khích và vụt chạy ra khỏi lòng tôi.

- Caleb, lại đây ngồi xem pháo hoa với bố này!

- Vâng ạ!

Caleb quay lại, tôi đưa tay ôm thằng bé vào lòng và cố gắng chỉ cho nó thấy những tràng pháo hoa đang sáng rực trên bầu trời. Thế nhưng, chỉ một lúc sau, Caleb lại tiếp tục tách khỏi chúng tôi. Tôi trông theo thằng bé đề phòng những bất trắc. Thế rồi bất chợt tôi thấy thằng bé reo lên một cách thích thú. Tôi vui vẻ nghĩ thầm: “Cuối cùng thì nó cũng biết thưởng thức pháo hoa rồi”.

- Bố ơi! Trông những con đom đóm kìa!

Tôi thở dài nhìn xuống phía lưng đồi. Đúng là có hàng trăm đom đóm lửa đang lo lửng! Tôi vẫn cố

gắng đưa thằng bé trở về với những màn pháo hoa rực sáng.

- Caleb! Nói bố nghe xem con thấy những màu gì nào?

- Kia có một con màu xanh bố ạ! Và một con màu đỏ nữa này! Caleb không rời mắt khỏi lưng đồi, miệng liên tục thốt lên: “Ôi! Ôi kìa!”. Khi tôi chuẩn bị gọi thằng bé lại thì Kristi - vợ tôi - thì thầm:

- Anh ơi! Cứ để Caleb xem điều nó thích đi. Vài năm nữa thằng bé xem pháo hoa cũng được mà.

Tôi gần như phát cáu khi thấy Caleb không chịu ngồi yên xem bắn pháo hoa. Vậy mà trước đó, tôi đã chắc chắn rằng con trai mình sẽ ngồi trong lòng bố rồi reo lên vui sướng mỗi khi nhìn thấy những tràng pháo xòe tung trên bầu trời. Và nó sẽ hỏi tôi rằng đó có phải là phép thuật không. Khi đó, tôi - một ông bố đầy tự hào - sẽ cù vào người nó và giải thích rằng đó hoàn toàn không phải. May mắn là Kristi đã kịp kéo tôi lại trước khi tôi có phản ứng thái quá.

Tất nhiên, điều tôi mong đợi không hẳn là sai. Nhưng tôi đã không thấu hiểu được cảm giác của con trai mình. Lẽ ra tôi nên dắt thằng bé đi xuống đồi để nó có thể thỏa thích ngắm những con đom đóm đầy màu sắc dưới đó. Pháo hoa vẫn sẽ được bắn hàng trăm năm nữa, nhưng con tôi chỉ ở tuổi lên ba một lần mà thôi.

Đúng là khi đi xuống dưới chân đồi nhìn lên, những con đom đóm trông giống như pháo hoa đang rơi vậy. Tôi chợt nghĩ mình nên bắt đầu một truyền thống mới cho gia đình vào ngày Quốc khánh hàng năm. Và nhờ sự gợi ý của con trai tôi, truyền thống ấy sẽ bắt đầu trong đêm nay, ngay trên đỉnh đồi này.

- Michael T.Powers

VÒNG TRÒN CUỘC SỐNG

Một buổi chiều mùa đông, Luke, đứa con trai nhỏ của tôi, rón rén bước lại gần chiếc ghế nơi tôi đang ngồi đọc sách. Thằng bé đứng phía sau cái đèn đọc sách hình bán nguyệt bằng đồng thau mà tôi rất quý, chiếc đèn đã từng dùng làm đèn chiếu sáng phòng khám của bố tôi.

Mỗi khi tôi đọc sách, Luke rất thích lại gần để hỏi xin ý kiến về những “vấn đề nghiêm trọng” của nó. Dường như thằng bé cảm thấy an tâm hơn mỗi khi ở bên cạnh bố và luôn thích học theo những điều bố làm. Năm ngoái, thằng bé cũng thường quanh quẩn bên tôi khi tôi làm vườn. Tôi còn nhớ một lần, thay vì phải chôn những hạt mầm sâu xuống dưới đất, thằng bé đã rải chúng trên nền đất để có thể quan sát chúng lớn lên mỗi ngày. Gần đây Luke đang tập đọc sách một mình, mặc dù thằng bé vẫn chưa đọc thành thục.

Tôi ngừng đọc, ngẩng lên và thấy con trai mình đang cười toe toét. Luke vừa nói vừa chìa món đồ chơi từ sau lưng ra:

- Con làm gãy cái cửa rồi bố ơi. Nó đây này. Luke không hỏi xem tôi có thể sửa được món đồ chơi hay không bởi lẽ trong suy nghĩ của nó, bố luôn sửa chữa được mọi thứ, từ xe đạp ba bánh, xe goòng đến đủ loại đồ chơi. Có lẽ lúc này, Luke chỉ nghĩ đơn giản rằng: “Cái cửa nhựa màu xanh này gãy rồi, nhưng cha tôi có thể sửa nó ngay”.

Tôi hỏi con:

- Cái cửa bị thiếu mất mấy miếng rồi. Con còn giữ chúng không?

Thằng bé xòe những mảnh vụn đang nắm trong tay ra. Tôi băn khoăn làm thế nào để gắn nó lại như cũ được.

Luke chăm chú nhìn tôi với ánh mắt hoàn toàn tin tưởng. Ánh mắt của thằng bé khiến tôi nhớ lại những tháng ngày thơ ấu của mình. Tôi cẩn thận xem xét cái cửa, lật qua lật lại những mảnh vụn nhưng tâm trí lại nhớ về những kỷ niệm ngày xưa...

Hồi đó, tôi bảy tuổi và sau mỗi giờ tan học, tôi lại chạy đến phòng khám của cha. Cha tôi là một bác sĩ khá nổi tiếng ở thị trấn Ohio. Tôi luôn ngạc nhiên về những việc mà cha đã làm. Cha không những có thể chữa lành bệnh cho mọi người mà còn biết tập cho tôi cưỡi ngựa, đèo con quay và điều khiển dây cương để chiếc xe trượt tuyết của tôi phi xuống đồi. Tôi thích quanh quẩn trong phòng khám để nghe những bệnh nhân của cha gọi mình là “bác sĩ nhí”. Tôi cũng rất thích được nhìn bệnh nhân của cha khỏe mạnh và tươi tỉnh rời phòng khám.

Một hôm, tôi đến phòng khám để gặp Jimmy Hardesty - người bạn thân nhất của tôi. Jimmy nghỉ học ba ngày và mẹ Jimmy sẽ đưa bạn ấy đến phòng khám của cha tôi vào hôm nay.

Thế nhưng, khi bệnh nhân sau cuối đã ra về, tôi vẫn không thấy Jimmy đâu. Cuối cùng, hai cha con tôi đành đến thăm một số bệnh nhân tại nhà riêng như đã hẹn. Cha thường dẫn tôi theo trong những chuyến thăm bệnh tại gia như thế này bởi ông rất thích nghe tôi lúi lo kể chuyện suốt đoạn đường. Chuyến thăm bệnh của cha kết thúc khi đồng hồ chỉ gần bảy giờ tối. Trong lúc sắp xếp đồ đạc, bỗng nhiên cha đề nghị: “Ta ghé qua thăm Jimmy một lúc xem sao”. Tôi sung sướng gật đầu. Khi xe vừa chạy đến ngôi nhà cổ bằng đá xám của Jimmy, chúng tôi nhìn thấy một ngọn đèn ở cửa sổ trên tầng lầu và một ngọn đèn khác ở mái vòm sau nhà - dấu hiệu của điều không hay.

Cha tôi lái xe vào tận sân rồi mới dừng lại. Alice, chị của Jimmy, chạy ra ôm chầm lấy cha, vừa khóc vừa nói trong tiếng nấc:

- Bác sĩ ơi, em Jimmy của cháu sắp chết rồi! Bố cháu đã tìm bác khắp nơi. May quá bác đã đến.

Cha tôi vốn là một người rất điềm tĩnh. Ông bảo rằng vội vã chẳng thể giúp ta giải quyết được điều gì. Thế nhưng lúc đó, cha bảo Alice buông tay ra và lao thẳng vào nhà. Tôi chạy theo cha băng qua căn bếp trống trải và leo lên chiếc cầu thang tối tăm. Jimmy đang thở dốc và chốc chốc lại rên lên vài tiếng. Dưới ánh sáng hiu hắt của chiếc đèn dầu, tôi chỉ thấy gương mặt của Jimmy xanh xao trong khi mắt thì nhắm nghiền. Mẹ Jimmy nắm lấy tay cha tôi, van nài:

- Thưa bác sĩ, xin hãy giúp chúng tôi. Jimmy chỉ bị cảm lạnh nhẹ thôi, nhưng chẳng hiểu sao

từ chiều đến giờ thẳng bé lại đổ mồ hôi dử dội như thế này.

Lần đầu tiên tôi trông thấy mẹ của Jimmy không đeo tạp dề trên người. Cô đứng phía sau, đặt tay lên vai tôi trong lúc cha nghe nhịp tim của Jimmy. Cha bơm một mũi thuốc và giơ chiếc kim tiêm lên dưới ánh đèn. Tôi chắc chắn rằng đây là liều thuốc đặc biệt chỉ dùng cho những bệnh nhân đang trong tình trạng nguy kịch. Cha tiêm mũi thuốc vào người Jimmy. Sau đó cha đặt tay lên ngực Jimmy và hô hấp cho bạn ấy. Căn phòng chìm vào im lặng, không có bất kỳ tiếng động nào ngoài hơi thở đều đều của cha và tiếng khò khè đáp lại của Jimmy.

Thế rồi chỉ trong phút chốc, tôi nhận ra căn phòng chỉ còn lại một tiếng thở của cha tôi. Tôi cảm thấy bàn tay mẹ Jimmy bấu chặt lấy đôi vai mình. Và rồi tôi biết, và cô ấy cũng biết, rằng có điều gì đó đã vỡ tan rồi. Nhưng cha vẫn cứ tiếp tục thổi không khí vào phổi của Jimmy. Tôi có cảm giác như thời gian đang ngừng trôi, cho đến khi mẹ Jimmy bước đến bên giường, đặt tay lên vai cha tôi và nói rất khẽ:

- Thằng bé đi rồi bác sĩ ạ. Không cần cố gắng nữa. Con trai tôi đã đi rồi!

Nhưng cha tôi vẫn ngồi im bất động.

Cô Hardesty nắm lấy tay tôi và chúng tôi đi xuống nhà bếp. Cô ấy ngồi khóc nức nở còn chị Alice, với gương mặt đau đớn, cũng nép vào vạt váy của mẹ mà khóc. Tôi bước ra ngoài, ngồi bệt xuống bậc thang đầu tiên giữa màn đêm lạnh lẽo.

Tôi không muốn ai nhìn thấy hoặc nghe thấy mình khóc vào lúc này cả.

Khi chú Hardesty về nhà và nhìn thấy xe hơi của cha con tôi, chú vội vã bước vào và tôi nghe thấy tiếng trò chuyện của cha và chú. Cuộc trò chuyện gián đoạn trong giây lát rồi lại tiếp tục. Cuối cùng cha tôi trở ra xe và tôi theo cha về nhà. Suốt quãng đường về cha không nói gì với tôi cả. Tôi cũng không dám nói gì với cha vào lúc đó. Có một điều gì đó đã đổ vỡ trong trái tim tôi. Thay vì về nhà, cha chở tôi quay trở lại phòng khám. Cha lục lọi tất cả những quyển sách, tìm kiếm xem lúc đó lẽ ra cha phải làm gì mới cứu được Jimmy. Tôi nhìn theo cha, chẳng biết nên làm gì cả. Thời gian cứ chậm chạp trôi qua, chốc chốc tôi lại bật khóc khi nghĩ đến

chuyện vừa xảy ra. Cuối cùng, tôi mừng rỡ khi nghe có tiếng ai đó đang đi vào. Những tin tức về sự ra đời cũng như qua đời của bất kỳ ai trong vùng này đều được loan truyền nhanh chóng. Mẹ tôi biết tin và đã đến đây.

Mẹ quỳ xuống, ôm tôi vào lòng và xoa nhẹ lưng tôi. Tôi dụi đầu vào mẹ, khóc nức lên:

- Mẹ ơi, tại sao bố lại không thể cứu sống Jimmy?

Mẹ im lặng một lúc rồi trả lời: - Cha lớn hơn con, nhưng cha không lớn hơn Thượng đế con ạ. Mẹ và con yêu cha vì những việc cha có thể làm, nhưng chúng ta cũng không bớt yêu cha vì những điều cha không làm được, đúng không con. Khi yêu một ai đó, chúng ta sẽ chấp nhận tất cả những gì thuộc về họ.

Mặc dù ngay lúc đó tôi không hiểu tường tận lời mẹ nói nhưng tôi vẫn cảm nhận được tầm quan trọng của chúng. Sau đó mẹ bước vào phòng và an ủi bố. Mùa đông năm đó đã trôi qua rất lâu rồi nhưng giờ đây, nó lại trở lại trong tâm trí của tôi.

Tôi ngồi lật qua lật lại những mảnh vụn từ cái cửa gãy của Luke. Tôi nói với con trai:

- Bố không sửa được nó, Luke ạ!

- Không! Con biết là bố sửa được mà.

- Không! Bố không sửa được. Bố xin lỗi con.

Thằng bé nhìn tôi và sự tự tin trên khuôn mặt nó biến mất. Miệng Luke trễ xuống và thằng bé cố hết sức để không bật khóc.

Tôi kéo Luke vào lòng, dỗ dành thằng bé hết mức để nó không buồn vì món đồ chơi đã gãy và một hình tượng đã sụp đổ. Dần dần con trai tôi cũng vui lên. Có lẽ Luke cũng biết được rằng tôi đang buồn nên thằng bé rúc vào lòng tôi và vòng tay ôm lấy cổ tôi.

Khi con trai nhìn tôi bằng ánh mắt thân thiện và bước ra khỏi phòng, tôi như nghe thấy lời mẹ năm nào. Khi xưa tôi là đứa con, giờ tôi đã là một người cha và vòng tròn đã được lặp lại. Tôi hiểu ra rằng tình yêu thương luôn luôn vô điều kiện cũng như cuộc sống luôn mang đến cho chúng ta rất nhiều thử thách cam go. Thế nhưng, chính những trải nghiệm đó sẽ giúp ta trưởng thành.

- W. W. Meade

TIẾT KIỆM

Cuộc sống là một chuỗi những sự lựa chọn.

Albert Camus

Tôi là con thứ hai trong gia đình có ba anh em. Gia đình tôi sống ở Brooklyn, New York, gần nhà ông bà nội. Khi còn bé, tôi rất thương bố nhưng khi lớn lên, tình thương yêu ấy không còn nguyên vẹn nữa. Trong suy nghĩ của tôi, bố là người đàn ông luôn rất bận rộn với công việc. Tất cả những gì tôi biết về bố như sau: là dân nhập cư, làm việc cật lực rồi nhập ngũ, kết hôn với người yêu trong quân ngũ, tiếp tục làm việc cật lực đến khi xuất ngũ, có con và lại làm việc cật lực mãi đến hôm nay. “Kiểm việc làm đi con!” là câu mà tôi thường xuyên phải nghe bố nói từ khi tôi mới mười bốn tuổi.

Sau khi bố qua đời, tôi vô cùng ngạc nhiên khi nghe mẹ kể về cuộc sống của bố mẹ trước khi có chúng tôi. Hai người gặp nhau trên một chuyến tàu tới Scotland. Hồi đó, bố mẹ đã phải lên lút hẹn hò khi trung đoàn của bố hạ trại ở một nhà ga Anh. Bất chấp những quy định của quân đội, bố mẹ thường đi khiêu vũ và xem phim vào mỗi dịp cuối tuần. Những điều mẹ kể khiến tôi hết sức bất ngờ bởi nó hoàn toàn khác với hình ảnh người bố mà tôi từng biết. Ngày trước, mỗi lần tôi muốn đi xem phim, câu nói cửa miệng của bố luôn là: “Bố không có tiền mua vé xem phim”. Đó mới chính là bố tôi!

Bố tôi là người nghiêm khắc, nóng tính và luôn tỏ ra xa cách với anh em tôi. Nhiều lần, bố đi bộ đến nhà máy trong cơn bão, để mặc mẹ chăm lo cho chúng tôi. Mẹ tôi là người phụ nữ táo tợn, rất khéo chăm lo, vun vén gia đình. Bà luôn cố gắng đưa chúng tôi vào nề nếp để không làm bố khó chịu. Bố sẽ nổi giận nếu chúng tôi làm điều gì đó sai trái. “Mấy đứa muốn ăn đòn phải không!”. Đó mới chính là bố tôi!

Bố cho tôi 100 đô-la khi tôi lập gia đình vào năm mười tám tuổi.

Vợ chồng tôi thường xuyên về thăm nhà mỗi dịp cuối tuần. Dù rất thương bố nhưng có lẽ vợ con tôi gần gũi với mẹ hơn. Tôi vẫn thường quan tâm và chăm sóc bố nhưng chẳng hiểu sao

giữa tôi và bố không thể có sự gắn kết thân thiết như mong muốn.

Một lần, khi đại gia đình chúng tôi tụ họp đông đủ, tôi thấy bố có nhiều biểu hiện khác lạ. Sức khỏe bố giảm sút rõ rệt và giọng nói của ông khàn khàn. Tôi nói điều này với mẹ và nhắc mẹ đưa bố đi khám tổng quát.

Bác sĩ chẩn đoán bố có khối u trong não; nhưng đó là khối u lành và có thể loại bỏ bằng việc phẫu thuật. Mẹ tôi rất lo lắng khi biết tin này trong khi bố vẫn rất bình thản. Trước khi phẫu thuật, tôi cố gắng dò xét xem ý nguyện của bố ra sao nhưng ông vẫn im lặng. Bố luôn chiến đấu tới cùng và không bao giờ bỏ cuộc.

Ca phẫu thuật diễn ra không như dự đoán.

Bố phải nằm viện hàng tuần liền, lúc tỉnh lúc mê và các bác sĩ dự đoán sẽ phải phẫu thuật lại. Mỗi tuần, tôi lái xe hơn 3 giờ đồng hồ tới thăm bố. Một hôm, đứa con gái sáu tuổi của tôi đến ngồi gần bố. Trước khi rơi vào cơn mê sáng, bố cầm lấy tay con gái tôi, dịu dàng nói:

- Ông thương cháu lắm!

- Cháu cũng thương ông nội lắm!

Đó là lần đầu tiên tôi thấy bố thể hiện tình yêu thương với những người thân của mình.

Đêm Giáng sinh, tôi nhận được điện thoại của mẹ. “Bố con đã đi rồi!”. Tôi lặng người trước sự ra đi của bố.

Sau tang lễ, tôi hỏi mẹ:

- Bố có để lại di chúc cho mẹ không?

Tôi thật sự thất vọng về bố khi nhìn thấy cái lắc đầu của mẹ. Tôi tự hỏi tại sao bố có thể đối

xử với mẹ như vậy. Cả đời mẹ chỉ biết chăm lo cho gia đình mà chưa bao giờ đòi hỏi quyền lợi cho mình. Bà không biết gì về sổ tiết kiệm hay các khoản bảo hiểm cả. Tôi trách bố: “Bố lúc nào cũng cố chấp và quá coi trọng của cải”. Vợ chồng tôi bàn tính đến việc chu cấp cho mẹ hàng tháng.

Một hôm, trong lúc dọn dẹp vật dụng cá nhân của bố, tôi tìm thấy một vài chiếc kẹp cà vạt, huy hiệu của công ty, mấy món đồ lưu niệm ở những nơi bố đã đến... và một biên lai thuê học tủ ở ngân hàng.

- Mẹ ơi, bố có tài sản riêng à?

Mẹ tôi chưa từng biết gì về điều đó.

Chúng tôi tìm đến ngân hàng và hỏi về chiếc học tủ bố đã thuê.

- Mọi người có nghĩ là bố giấu những món đồ gia bảo trong này không? - Tôi hỏi khi nhân viên ngân hàng mang đến một chiếc hộp.

- Không đâu con ạ! - Mẹ tôi trả lời. - Chắc chỉ có những giấy tờ liên quan đến công việc thôi. Bố các con luôn lưu trữ tất cả mọi thứ liên quan tới công việc mà.

Đúng là trong hộp chứa rất nhiều giấy tờ công việc, nhưng không như mẹ nghĩ. Đó là những giấy tờ liên quan đến việc mua cổ phiếu công ty của bố, từ khi ông còn là công nhân, rồi đến quản đốc và cuối cùng là phó giám đốc.

Một điều đặc biệt nữa là trong đó còn chứa cả những bức thư bố viết cho mẹ con tôi khi ông từ chối những điều chúng tôi ao ước. Tôi không thể nhớ những điều mình đã xin bố nhưng bố thì nhớ tất cả. Tôi bật khóc khi nhận ra tình cảm mà bố đã giấu kín bấy lâu nay.

- Bố con ra đi thanh thản lắm. Lúc đó mẹ tự hỏi tại sao bố lại ra đi dễ dàng đến như vậy. Nhưng giờ thì mẹ đã hiểu rồi. Bố con hứa mãi mãi chăm sóc mẹ, và ông đã giữ lời.

Quả thật, bố đã giữ lời hứa; cả lời hứa mà tôi chưa khi nào được nghe là sẽ giúp tôi trở thành một người đàn ông tốt. Từ giờ phút này, tôi cũng sẽ cố gắng trở thành một người biết “tiết kiệm”. Tuy nhiên, cách “tiết kiệm” của tôi sẽ khác bố. Tôi sẽ không chỉ tiết kiệm bằng cách bỏ tất cả tài sản mình kiếm được vào trong chiếc hộp kim loại nhỏ mà sẽ tiết kiệm thời gian để quan tâm nhiều hơn đến những người thân của mình.

- Ted Slawski

NGÔI NHÀ HẠNH PHÚC

Tuổi trẻ lúc nào cũng đầy khao khát được trải nghiệm.

Robert Louis Stevenson

Gia đình tôi có bốn anh em trai. Anh Rody - mười hai tuổi; anh Joe - mười tuổi; cả hai đang là hướng đạo sinh. Tôi - tám tuổi và em Bill - sáu tuổi, thường bám theo các anh trong những trò nghịch ngợm. Một lần, bố mẹ tôi có công việc phải ra ngoài vào buổi tối nên đã để mấy anh em tôi ở nhà với nhau.

Sau khi dặn dò anh em tôi cẩn thận (trong đó nhấn mạnh đến việc không được đụng đến cái lò sưởi), bố mẹ mới ra khỏi nhà để xuống thị trấn. Và chẳng bao lâu sau, tai họa đã xảy ra.

Theo những gì tôi nhớ thì sau khi bố mẹ tôi đi khỏi, anh Joe đã đút hai chiếc hộp gỗ vào lò sưởi và mở cửa lò. Sau đó, tầng trệt nhà tôi bén lửa và lửa nhanh chóng lan rộng. Anh Rody hốt hoảng gọi đến trung tâm cứu hỏa và hét lên:

- Cháu là Rody, nhà chúng cháu đang cháy!

Nói rồi anh cúp máy. Chẳng rõ vì anh Rody nổi tiếng đến mức trung tâm cứu hỏa biết anh sống ở đâu hay vì một người hàng xóm nào đó đã gọi điện báo mà ngay sau đó đội cứu hỏa đã đến chính xác địa chỉ nhà tôi. Trước đó, bốn anh em tôi đã kịp ra khỏi nhà và run rẩy nhìn ngôi nhà bốc cháy. Thế nhưng, khi nhìn thấy cảnh lính cứu hỏa, xe cứu hỏa, xe cấp cứu đổ xô tới hiện trường, chúng tôi cảm thấy phấn khích hơn là sợ hãi. Có đứa trẻ nào không thích được những người lính cứu hỏa nhắc bồng lên và hỏi han xem có vấn đề gì hay không kia chứ. Rất đông hàng xóm đã kéo đến nhà tôi; họ ôm chúng tôi vào lòng và đưa anh em tôi về nhà họ.

Bố mẹ tôi trở về khi ngôi nhà đã trở thành một khối đen đồ sộ. Một chú cảnh sát thông báo với bố mẹ tôi:

- Ông bà Firman! Nhà của ông bà đã bị cháy; còn các con của ông bà đang được hàng xóm chăm sóc.

Khi mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa, “tiết mục trừng phạt” bốn anh em tôi bắt đầu. Bố quyết định sẽ đánh đòn cả bốn đứa. Mở màn là anh Rody, sau đó đến anh Joe và tôi. Cả ba chúng tôi thi nhau hét lên hết cỡ để bố nhẹ tay hơn. Còn em Bill, tất nhiên là em còn quá nhỏ nên chẳng bị phạt.

Hôm đó, bố tôi chỉ “giơ cao đánh khẽ” dù “tội lỗi” mà chúng tôi gây ra là hết sức nghiêm trọng.

Bố chỉ muốn chúng tôi ghi nhớ bài học về việc trái lời bố mẹ. Từ đó về sau, mỗi khi bày trò nghịch dại, chúng tôi đều chú ý không làm cháy bất cứ thứ gì trong nhà. Và cũng kể từ ngày đó, bố mẹ không bao giờ dám để anh em tôi ở nhà một mình nữa.

- Win Firman

CON GÁI CỦA CHA

“Người mang ánh nắng đến cho cuộc sống người khác, thì cũng sẽ được ánh nắng chiếu rọi quanh mình.”

J. M. Barrie

Xuất ngũ sau khi Thế chiến thứ hai kết thúc, cha tôi hăm hở bắt tay xây dựng cuộc sống riêng của mình. Cha đã có một gia đình hạnh phúc với người vợ hiền và một đứa con gái ngoan ngoãn. Cha có rất nhiều dự định tốt đẹp cho tương lai mà kế hoạch đầu tiên là mua một chiếc xe nhãn hiệu Buick. Thế nhưng sau đó, cha đổi ý định và quyết định sinh thêm một đứa con nữa. Cha nghĩ: “Nếu mình không thể mua một chiếc Buick, thì ít ra cũng phải có một đứa con trai chứ nhỉ?”. Và tôi được sinh ra - một bé gái gầy nhẳng và yếu ớt. Tôi không phải là một chiếc Buick và cũng chẳng phải là đứa con trai bố mơ ước.

Dù là con gái nhưng tôi rất thích những trò chơi và hoạt động của con trai. Trong khi chị gái tôi ao ước có một con búp bê Tiny Tears thì tôi lại chỉ muốn một chiếc xe hơi đồ chơi. Khi chị ấy chơi đồ hàng với bạn thì tôi lại đóng vai cao bồi, cưỡi con bạch mã đuôi dài có cái bờm tua tủa màu vàng nhạt. Khi chị chơi trò mua sắm thì tôi trèo qua nhà hàng xóm, trượt xuống mái nhà chơi trò gián điệp. Chị tôi chỉ có thể đập được một cú bóng nhẹ trong trận bóng chày, còn tôi thì có thể đánh một cú sấm sét khiến đối thủ hoảng sợ.

Tôi thường theo cha làm những công việc lặt vặt quanh nhà. Tôi thích làm phụ tá cho cha trong việc sửa sang nhà cửa. Tôi có thể cọ rửa, đánh bóng sàn nhà, sơn tường... Tôi quấn giấy nhám quanh miếng gỗ và chà nhẵn những tấm ván mà cha đã xẻ ra. Mẹ nói tôi là một cô nàng ngổ ngáo trong khi tất cả những gì tôi muốn chỉ là được làm điều mình thích mà thôi.

Ở tuổi dậy thì, tôi cũng bắt đầu để tâm đến những điều thu hút sự chú ý của các cô gái như khiêu vũ, làm đẹp... Nhưng thật lòng mà nói, tôi vẫn thấy thoải mái nhất bên hộp đồ nghề sửa chữa.

Vào năm tám mươi tuổi, cha tôi bị nhồi máu cơ tim và không còn làm được những việc mà

ông yêu thích nữa. Tôi giúp cha sắp xếp lại căn nhà theo cách tiện dụng nhất. Tôi đặt một cái tủ nhiều ngăn trong phòng của cha, lắp một bàn ăn nhỏ trong phòng bếp. Tôi thường sắp xếp thời gian để cùng cha đi dạo. Tôi mang theo cả khung tập đi và xe lăn để cha con tôi có thể đi dạo quanh ao xem đàn vịt tung tăng bơi lội, hoặc cùng đến tiệm ăn nhẹ và uống cà phê.

Một hôm, hai cha con tôi cùng đi dạo dưới tiết trời ấm áp. Tôi hỏi cha có thất vọng khi không có một đứa con trai như đã từng mong muốn hay không. Cha nhìn tôi ngạc nhiên:

- Không! Tại sao cha phải thất vọng khi cha vừa có một đứa con trai lại vừa có một cô con gái chứ. Con không những là đứa con trai tốt nhất mà còn là cô con gái tuyệt vời nữa.

Và hôm đó, tôi hiểu rằng dù mình không phải là con trai như cha mong ước, nhưng lại là đứa con mà cha rất tự hào.

- Ferida Wolff

NGƯỜI CHA CHÂN CHÍNH

Trông Robert tựa như người rừng với thân hình cao lớn, tóc để dài, bộ râu rậm rạp và vô số hình xăm trên cánh tay. Ý nghĩ đầu tiên của hầu hết mọi người khi nhìn thấy anh là không nên dây dưa vào con người này. Vì thế, lần đầu tiên nghe Robert giới thiệu về mình, chúng tôi đều hết sức bất ngờ trước cái tên của anh. Trong suy nghĩ của chúng tôi, lẽ ra tên anh phải là *Cú đấm thép* hoặc *Kẻ hủy diệt* gì đó mới đúng.

Robert có hai đứa con trai cùng tham gia sinh hoạt tại đội thiếu nhi nhà thờ. Bản thân Robert cũng rất hào hứng và muốn tham gia cùng các con với tư cách là quan sát viên. Thế nhưng, nguyện vọng của Robert khiến chúng tôi - ban phụ trách - cảm thấy rất lo lắng. Chúng tôi lo sợ sự có mặt của anh sẽ ảnh hưởng không tốt đến các em trong đội. Muốn trở thành đội viên trong đội, tất cả mọi người đều phải trải qua một kỳ sát hạch. Với trường hợp Robert, tôi tin rằng mình có thể từ chối Robert sau khi kiểm tra phần lý lịch của anh.

- Anh Robert! Chúng tôi cần một số thông tin về lý lịch của anh. - Tôi nói với Robert.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau; tôi đặt câu hỏi còn Robert thì trả lời. Trong lúc hỏi chuyện Robert, tôi nhận ra một con người khác bên trong vẻ ngoài to lớn và đáng sợ của anh.

- Anh làm nghề gì, Robert? - Tôi hỏi, đầu bút chì đặt sẵn trên giấy. Robert trả lời:

- Tôi bán ma túy.

- À... ờ... được... - Tôi ấp úng đáp lại, lòng phân vân không biết người tổng phụ trách sẽ nghĩ gì khi đọc được thông tin này. Robert đã thực hiện đúng nội quy của đội, đó là phải luôn trung thực. Tôi ngưng lại, không biết nên viết hoặc nói gì thì đột nhiên Robert cười to.

- Tôi làm trong lực lượng cảnh sát, thuộc đội đặc nhiệm.

Tôi cũng bật cười trước nụ cười thoải mái của Robert. Anh cho biết thêm rằng để hoàn

thành nhiệm vụ, anh phải sắm vai một người buôn bán ma túy để xâm nhập vào thế giới của bọn tội phạm. Tôi điền vào tờ khai lý lịch phần nghề nghiệp của Robert: "*Cảnh sát đặc nhiệm*". Tôi tin chắc rằng anh sẽ trở thành một thành viên mới thú vị trong đội chúng tôi. Một thời gian sau, Robert chuyển sang vị trí cảnh sát chính quy và vẻ dữ dằn của anh cũng dần thay đổi. Thế nhưng, mãi đến bây giờ, tôi vẫn nhớ câu chuyện về Robert, một người cha tận tụy. Và tôi hiểu rằng chúng ta phải cân nhắc kỹ trước khi đưa ra kết luận về một người nào đó.

- David Wilkins

CHA TÔI LÀ SIÊU NHÂN

Khi lên mười tuổi, tôi không còn tin Ông già Noel là có thật nữa. Lúc đó tôi cũng không tin vào câu chuyện về chú thỏ Phục sinh và các cô tiên.

Nhưng tôi vẫn tin có siêu nhân. Vì sao ư? Vì vị siêu nhân ấy đang sống ngay trong nhà tôi. Siêu nhân của tôi không khoác áo choàng đỏ và đi giày ống như hình ảnh các siêu nhân trên phim. Mỗi ngày, siêu nhân của tôi mặc sơ mi trắng, đeo cà vạt và xách cặp táp ra khỏi nhà. Siêu nhân đó chính là cha tôi.

Thế nhưng, vị siêu nhân của tôi vẫn có nhiều điểm trùng khớp với các siêu nhân trên truyền hình. Cha di chuyển rất nhanh và hầu như chẳng bao giờ tôi đuổi kịp cha, ngoại trừ trường hợp ông chủ động nhường tôi. Cha có khả năng vớt tôi xuống sàn nhà hoặc nhắc bổng tôi lên gần tới trần nhà. Cha có khả năng thấu suốt mọi suy nghĩ và cảm xúc của tôi. Cha luôn biết khi nào tôi nói thật và khi nào tôi nói dối.

Cha có thể sửa tất cả những đồ vật hư hỏng trong nhà, giết chết sâu bọ và biết mọi trò chơi của tôi. Dù rất bận rộn nhưng cha luôn đủ thời gian để dạy tôi làm toán và đủ kiên nhẫn để chỉ tôi đánh bóng chày.

Cha luôn đeo bên mình chiếc thắt lưng bằng da màu nâu rất dày. Trong suy nghĩ của tôi, chiếc thắt lưng ấy còn chứa đựng một sức mạnh rất ghê gớm. Tôi luôn cho rằng nhờ nó mà cha tôi có đủ quyền lực để tịch thu đồ chơi, xe đạp... của tôi mỗi khi tôi phạm lỗi.

Lớn lên, tôi khám phá ra rằng mỗi người bạn của tôi cũng đang sống chung với một siêu nhân như vậy. Và tất cả các bạn tôi đều thừa nhận điều ấy. Siêu nhân của họ có thể là chủ một tiệm tạp hóa, là bác sĩ phẫu thuật hoặc từng là cầu thủ ở trường trung học. Nhưng một đặc điểm chung giữa chúng tôi là tất cả đều tự hào về vị siêu nhân của mình.

Tuy vậy, cha không thể giữ mãi hình ảnh siêu nhân trong suy nghĩ của chúng tôi được. Khi có gia đình riêng, chúng tôi lại trở thành siêu nhân của con mình và vòng tuần hoàn ấy lại tiếp tục cho các thế hệ sau.

Nhưng đôi khi vẫn có những trường hợp cá biệt.

Ngày trước, tôi không thích Ngày của Cha bởi tôi cho rằng đó chỉ là sáng kiến quảng cáo của một công ty kinh doanh bưu thiếp nào đó mà thôi. Thế nhưng, về sau, tôi nhận ra rằng Ngày của Cha không đơn thuần là ngày của những tấm thiếp chúc mừng mà nó còn là ngày để chúng tôi - những người con - nhớ về vị siêu nhân của mình.

Khi cha tôi bước vào tuổi sáu mươi, mọi đặc tính của siêu nhân không còn tồn tại ở ông nữa. Cha không phải là người nhanh nhất, cũng không thể nhắc bóng tôi lên đến tận trần nhà như ngày xưa. Bây giờ, cha chỉ có thể làm điều đó với đứa cháu nội nhỏ nhất của mình. Và tôi nhận ra rằng cha chưa từng là siêu nhân một ngày nào cả.

Tuy vậy, có một điều tôi có thể chắc chắn là một thời tôi đã tin cha là siêu nhân và cha cũng biết điều đó. Cũng như tất cả những người cha khác, ông đã cố hoàn thành vai trò siêu nhân trong mắt các con mình. Họ cố gắng quên đi những căng thẳng trong công việc cũng như trong cuộc sống để có thời gian vui vẻ cùng các con. Khi tôi giữ chức vụ siêu nhân, cha đã nói với tôi rằng: “Chẳng có ai hoàn hảo cả. Nhưng con hãy cố gắng trở thành siêu nhân vĩ đại nhất của con mình”.

Lời khuyên của cha là sự động viên mạnh mẽ nhất đối với tôi. Và tôi hiểu đó chính là sức mạnh vĩ đại mà những người cha đang nắm giữ trong cuộc sống. Và xét cho cùng, cha tôi vẫn là một siêu nhân.

- Bob Dickson

CÁNH TAY MẠNH MẼ CON CẦN

Khi Erick vừa được sinh ra, chồng tôi đã mua cho thằng bé một cái bao tay dành cho thủ môn. Khi Erick được sáu tháng, chồng tôi bắt đầu lăn quả bóng trước mặt nó. Khi thằng bé được một tuổi, anh tăng bóng cùng nó. Khi Erick lớn lên, hai bố con thường ra sân chơi bóng chày, bóng đá, hoặc ném đĩa. Lúc ở trong nhà, hai bố con chơi trò ném bóng qua lại dưới sự quan sát của tôi.

Trong suốt một thời gian dài, Rick nhận nhiệm vụ huấn luyện đội bóng của Erick. Rick tỏ ra nghiêm khắc với con trai mình nhiều hơn những cậu bé khác. Tôi lo sợ sự kỳ vọng của anh dành cho thằng bé sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai cha con. Nhưng thật may mắn là chuyện tồi tệ đó đã không xảy ra. Rick giúp Erick phát triển những kỹ năng thể thao căn bản nhưng vẫn duy trì mối quan hệ tốt đẹp với thằng bé.

Khi Erick lớn hơn, vị trí huấn luyện viên đội bóng của thằng bé được một người khác tiếp quản. Tuy vậy, Rich vẫn cẩn thận đứng bên ngoài các buổi tập để theo dõi con trai mình thi đấu. Tôi biết rằng trong thâm tâm mình, Rick lúc nào cũng muốn làm huấn luyện viên của con trai.

Erick đặc biệt thích bóng đá dù thằng bé vẫn chơi rất xuất sắc nhiều môn thể thao khác. Bước vào trung học, Erick khá nhỏ con so với các bạn cùng lứa. Chúng tôi khuyến khích thằng bé chạy bộ trong khi các bạn cùng lớp lại thích nó chơi đá bóng. Thế là để làm hài lòng tất cả mọi người, Erick quyết định chẳng chơi môn thể thao nào cả. Thậm chí thằng bé còn lén lút chuồn về nhà sau giờ tan học thay vì ở lại luyện tập cùng các bạn.

Bước vào năm học lớp 11, Erick đã trưởng thành hơn một chút và muốn tham gia đội bóng của trường. Tôi đồng ý dù không thật sự hài lòng với quyết định của thằng bé. Thế nhưng, ngay khi bắt đầu theo kịp nhịp độ thi đấu của toàn đội thì Erick bị gãy tay và phải ngồi ngoài suốt thời gian còn lại của giải. Vợ chồng tôi biết sớm muộn gì điều này cũng sẽ xảy ra. Vì thế, Rick quyết định sẽ trò chuyện với Erick về cách đối mặt với những thất bại trong cuộc đời.

Đến năm cuối trung học, Erick quyết tâm đầu tư thời gian và công sức để tập luyện bóng đá.

Tôi lo lắng khi nghĩ đến kế hoạch của Erick. “Trời ơi! Lại dành thêm một năm cho bóng đá nữa à? Liệu con có đủ quyết tâm như bố để làm điều mình mong muốn không hả Erick?”.

Một ngày, Erick về nhà sau một buổi tập luyện mệt nhoài nhưng lại hăm hở tìm bố. Rick cũng vừa về tới nhà, mệt lả và đang muốn được nghỉ ngơi.

- Bố, bố có thể dạy cho con bắt bóng ở sân sau một lúc được không ạ?

Rick nhìn tôi; tôi gật nhẹ và ra hiệu hai bố con cứ đi.

- Được! Bố con mình đi thôi!

Hai bố con đi ra sân sau; không khí mát mẻ của mùa thu như tiếp thêm sức mạnh cho cả hai. Có lẽ Rick đang hy vọng sẽ trở vào nhà ăn tối sau vài đường chuyền.

Hàng giờ trôi qua, trời tối dần và bữa ăn trên bàn nguội ngắt. Hai bố con đâu rồi nhỉ? Tôi ra sau nhà, nghe thấy Rick hét lớn: “Chạy nhanh lên!”, và quả bóng bay vụt qua.

Cuối cùng thì cánh cửa sau cũng mở ra và hai bố con bước vào. Chiếc áo thun của Rick đầm mồ hôi, mặt đỏ bừng. Erick thở hổn hển, lau mồ hôi trên trán. Trông cả hai đều rất vui vẻ.

- Con không nghĩ là bố còn sút khá đến thế! - Erick trêu bố.

- Ồ! Bố còn có thể thắng được con nữa đấy! - Rick nhìn tôi mỉm cười.

Khi cả hai bố con đã ngồi vào bàn, tôi đặt thức ăn trước mặt Erick, hỏi:

- Mọi việc thế nào hả con?

- Tốt, mẹ ạ.

Không ai nói thêm lời nào! Sau bữa tối, Erick về phòng làm bài tập về nhà.

Suốt hai tháng sau đó, việc luyện tập ở sân sau nhà trở thành thời khóa biểu của hai bố con.

Mỗi buổi chiều tối, Erick đều nhờ bố hướng dẫn cách bắt bóng. Rick luôn chiều theo ý con, dù có mệt mỗi tối đâu chẳng nữa.

Dần dần Erick lấy lại tự tin và tiến bộ khi đứng trước cầu môn. Thằng bé trở thành “tấm lá chắn” trước khung thành của đội. Những giờ luyện tập ở sân sau nhà không những phát triển kỹ năng chơi bóng của Erick mà còn làm cho mối quan hệ cha con trở nên khăng khít hơn. Erick nỗ lực tập luyện mỗi ngày còn Rick thì luôn ở bên cạnh khuyến khích và động viên con. Tôi thật sự vui mừng khi chứng kiến sự trưởng thành của con trai mình cũng như sự gắn bó thân thiết giữa hai cha con.

Suốt năm cuối trung học, bằng quyết tâm và nỗ lực tập luyện của mình, Erick đã được huấn luyện viên đánh giá cao. Đội bóng của con tôi giành ngôi vô địch các trường trung học toàn bang trong năm đó.

Vợ chồng tôi reo hò suốt buổi lễ đăng quang sau chiến thắng của đội Erick. Thật tự hào khi nhìn thấy con trai mình đứng trên bục nhận huy chương. Vậy là thằng bé đã chứng minh được rằng nó hoàn toàn có thể chơi bóng chuyên nghiệp được. Tôi mỉm cười, quay sang nhìn chồng, tự hỏi cảm giác của anh lúc này như thế nào. Rich xoa xoa nhẹ hai cánh tay vào nhau và cười rạng rỡ.

- Nancy Kay Grace

ĐỒNG CẢM

Khi còn nhỏ, tôi không thể hiểu tại sao cứ đến tháng Mười Hai là bố lại xem bộ phim “Tora! Tora! Tora!” với đôi mắt đỏ hoe như vậy. Tôi biết bộ phim đó kể về trận đánh Trân Châu Cảng cùng cái chết của hàng ngàn con người trong trận đánh đó nhưng lại không thể hiểu tại sao nó lại khiến bố xúc động đến vậy. Với tôi, đó chỉ là điều tất yếu trong một cuộc chiến tranh mà thôi.

Sáu năm sau khi cha tôi mất, vào năm 1985, tôi gia nhập Hải quân, đúng như mong muốn của cha. Trước đó, cha tôi đã nhập ngũ năm 1955 và cũng tham gia lực lượng Hải quân. Tôi được đóng quân trên chiếc tàu USS George Washington[1] và chính trong những tháng ngày lên dênh trên biển, tôi dần hiểu được những giọt nước mắt của cha.

Ngày mùng 10 tháng 9 năm 2001, chúng tôi nhận lệnh lên đường huấn luyện ở xa. Ngày 11 tháng 9, mọi thứ dường như sụp đổ dưới chân chúng tôi khi biết tin về vụ khủng bố ở Trung tâm Thương mại Thế giới. Thật may là chúng tôi còn kết nối được với vệ tinh và biết được một số tin tức thông qua kênh truyền hình CNN trước khi quay lại trung tâm huấn luyện. Lúc đó, tôi không có nhiều thời gian để suy nghĩ về cảm xúc của mình. Công việc của tôi là ghi lại tên tuổi của nạn nhân để báo cho các đồng đội. Chúng tôi được chỉ định dẫn đầu những tàu ngầm khác lặn sâu ở phía dưới đại dương để bảo vệ tổ quốc. Khi tuần tra ngang qua cảng New York, tôi nhìn thấy khói vẫn đang bốc lên từ nơi đã từng là Trung tâm Thương mại Thế giới. Xung quanh tôi, mọi người đều nhìn thấy điều đó và rất nhiều người đã khóc.

Ngày 17 tháng 9, chúng tôi được lệnh trở về cảng. Mọi thứ ở New York thay đổi đến mức khiến tôi có cảm giác như mình đang đứng ở một đất nước khác vậy. Về đến nhà, tôi đọc lại những tờ báo ra ngày 12 tháng 9. Lúc đó, tôi thật sự hiểu vì sao cha lại xúc động mạnh đến như vậy khi xem bộ phim về một ngày tháng Mười Hai khi cha mới tám tuổi. Lúc đó, dù còn rất nhỏ nhưng cha hiểu về cái chết oan uổng của những người dân vô tội và sự vô nghĩa của các cuộc chiến tranh.

Tôi viết những dòng này khi sắp sửa bước vào một cuộc tập trận quy mô lớn và đang nghĩ đến đứa con trai mười một tuổi của mình. Tôi không biết liệu mình có thể giải thích cho con

hiếu cảm xúc lúc này của mình hay không. Tôi chỉ hy vọng khi lớn lên, con trai tôi sẽ không trải qua những bi kịch nặng nề nào giống như cuộc chiến Trân Châu Cảng hay cuộc khủng bố ngày 11 tháng 9 vừa qua. Nhưng tôi cũng hiểu rằng lúc này đây, niềm tin vào một thế giới an bình của con trai tôi đã bị lung lay rồi..

Tất cả quân nhân chúng tôi đều mong muốn góp phần kiến tạo nên một thế giới yên bình cho con cháu về sau. Chiến hạm của chúng tôi nhận được một món quà ý nghĩa từ một trường tiểu học. Đó là một vòng hoa làm từ giấy bìa cứng có ghi những lời động viên của các học sinh. Có một cháu bé đã viết: “Cảm ơn các chú đã giúp cho em gái cháu được lớn lên trong một đất nước yên bình”. Tôi nhớ đến cha và sự kiện xảy ra năm 1941. Tôi tự tái hiện lại hình ảnh cuộc chiến đó theo cách của mình. Tôi bỗng ao ước được gặp cha ngay lúc này để nói với cha rằng tôi đã thấu hiểu cảm xúc của người. Nhưng có lẽ cha cũng đang đồng cảm với tôi; vì tôi có cảm giác cha đang rất gần mình.

- Robert Anderson

NGƯỜI HÙNG CỦA TÔI

Vào tuổi thiếu niên, chợt tôi nhận ra mình chẳng có nét nào giống bố cả.

Bố có mái tóc dày màu nâu đỏ trông rất đặc biệt trong khi tóc tôi thì thưa thớt và cọng màu vàng sẫm. Mắt bố màu xanh lơ sắc sảo còn mắt tôi lại có màu nâu nhạt. Mũi bố cao đúng kiểu người Ý trong khi mũi tôi thì giống như một cục bột được nặn trong tay người thợ vụng. Ở tuổi ba mươi chín, bố có đôi vai rộng với cánh tay rắn chắc trong khi vai tôi thì nhỏ hẹp, cánh tay gầy còn bàn tay thì mềm như tay con gái. Tôi rất muốn có đôi bàn tay rắn rỏi như đôi tay của bố.

Nhiều năm trôi qua, tôi đã là một người đàn ông trưởng thành và bố đã già, nhưng cảm nhận về bố trong tôi vẫn giống như hồi tôi còn là một cậu bé: xa cách và có một chút ghen tỵ. Một ngày nọ, khi vừa bước ra khỏi một cửa hàng tạp hóa, tôi giật bắn mình khi một người đàn ông lịch thiệp đến vỗ vai tôi hỏi:

- Cậu có phải là con trai ông Bud Walker không?

- Vâng! Cháu là con trai út.

- Tôi cũng đoán vậy! - Người đàn ông nói.

- Trước đây cha cậu vẫn thường nhắc về cậu luôn.

Đã nhiều năm qua bố tôi không nói chuyện với ai! Tuổi già cùng cơn đột quỵ đã lấy đi khả năng giao tiếp của bố. Bố có năng khiếu trò chuyện rất tuyệt vời và tôi luôn ao ước mình được như ông. Hiện tại, bố tôi đang ở Trung tâm dưỡng lão. Với nụ cười ấm áp và tính tình hiền hòa của mình, bố luôn được mọi người ở trung tâm yêu mến. Nhưng tôi biết bố không bao giờ kể về tôi cho mọi người ở đấy nghe.

Sau khi kể sơ về tình hình sức khỏe của bố cho người đàn ông lạ mặt nghe, tôi hỏi ông ta về

mối quan hệ giữa ông với bố tôi cũng như làm thế nào ông nhận ra tôi - đứa con trai út của bố. Người đàn ông im lặng một lúc rồi trả lời:

- Bố cậu là một trong số những thần tượng của tôi.

Tôi giật mình khi nghe thấy điều mà người đàn ông lạ mặt vừa nói. Trước đây bố cũng từng là thần tượng của tôi. Thế nhưng, kể từ khi phải chăm sóc bố trong tình trạng bất ổn thể này, tôi gần như đã quên khuấy đi hình ảnh người đàn ông sáng suốt và mạnh mẽ của bố trước đây. Câu nói của người đàn ông này đã khiến tôi sực tỉnh. Ông giải thích với tôi:

- Tôi khởi nghiệp bằng nghề kinh doanh bảo hiểm và cha cậu là một trong những đối tác làm ăn chính của tôi. Không những thế, ông ấy còn là người thầy đáng kính của tôi. Ông đã dạy tôi cách phục vụ khách hàng cũng như tạo dựng mối quan hệ tin tưởng và thấu hiểu họ. Tôi cố gắng thực hiện theo lời chỉ dẫn của ông và đã thu được thành công từ đó.

- Nhưng đó không phải là lý do tôi coi cha cậu là thần tượng đâu. - Người đàn ông tiếp tục. - Một lần, công ty chúng tôi tổ chức một cuộc hội nghị ở Las Vegas và có mời những đối tác làm ăn lớn tham gia. Tôi đã nghe kể về những cuộc hội nghị xa như thế này nhiều lần nhưng chưa khi nào được tham gia nên rất háo hức với nó. Đêm đầu tiên, nhóm chúng tôi lên kế hoạch đi chơi những nơi và làm những điều mà một người đàn ông đã có gia đình không nên làm. Tôi rất muốn đi chơi chung với mọi người trong nhóm nhưng lại không muốn làm những điều không hay đó.

Tôi đã hỏi một người: “Anh Bud có đi chung với chúng ta không?”. Cả nhóm nhìn nhau và cười phá lên. Người kia trả lời tôi rằng: “Bud giỏi giang về mọi thứ nhưng lại không biết cách thư giãn và vui vẻ như chúng ta đâu”. Nghe thấy thế, tôi nói với bọn họ: “Vậy thì tôi cũng không tham gia đâu”. Lúc đó, tôi nghĩ nếu cha cậu có thể tạo dựng nên cả sự nghiệp lớn mà vẫn không đánh mất những giá trị riêng của ông thì tôi cũng phải làm được như ông chứ.

- Hiện nay công ty tôi làm ăn rất phát đạt.

- Người đàn ông nói tiếp. - Hai tháng nữa vợ chồng tôi sẽ tổ chức kỷ niệm mười lăm năm

ngày cưới. Nhờ học tập cha cậu mà tôi có cuộc sống hạnh phúc như hôm nay.

Dù hôm đó tôi chẳng mua được món đồ vừa ý nhưng bù lại, tôi đã tìm thấy một thứ quý hơn gấp ngàn lần. Đó chính là hình ảnh bố như một người hùng mà tôi đánh mất bấy lâu nay. Tôi tự nhủ sẽ cố gắng sống và hành động như người hùng của mình, dù diện mạo của tôi không giống ông chút nào.

- Joseph Walker

NHỮNG ĐIỀU TÔI HỌC ĐƯỢC TỪ CHA

Có nhiều điều tôi không học được từ cha:

Tôi không học được cách nhắm bắn khẩu súng hơi khi đi săn.

Tôi không học từ cha việc biết cách vận hành một chiếc cửa máy, cách sử dụng máy bắn đinh, cách đóng một cái bàn hay lắp ống nước.

Tuy nhiên, tôi lại học được từ cha rất nhiều điều khác:

Tôi đã học được cách bắt một con châu chấu giữa cánh đồng.

Tôi đã học được cách ném bóng đường vòng cung. Tôi học được rằng để giành chiến thắng trong bất kỳ môn thể thao nào, ta cũng cần phải đam mê, phải tập luyện không ngừng và phải tự tin trước mỗi trận đấu.

Tôi học được rằng thà có một ít thời gian được chơi bóng trên sân còn hơn phải ngồi trên ghế danh dự.

Tôi học được cách thay dầu nhớt cho xe, cách thay lốp, sửa phanh và bất cứ thứ gì được gọi là “động cơ”.

Cha tôi đã từng bị loại khỏi đội bóng và một số cuộc tranh tài khác. Vì thế, tôi học được rằng trong bất kỳ hoàn cảnh nào, điều tốt nhất mà ta có thể làm là nỗ lực hết mình và không bao giờ đầu hàng.

Cha cũng từng phạm sai lầm nhưng ông thừa nhận và sửa chữa nó.

Tôi học được rằng ta có thể bước qua tình huống tồi tệ mà không để nó ám ảnh cuộc sống của mình quá lâu.

Tôi học được rằng hãy học cách cho đi; của cải vật chất sẽ mất đi nhưng những kỷ ức tốt đẹp thì luôn ở lại.

Cha dạy tôi rằng phục vụ cộng đồng là hành động đúng đắn nhưng phục vụ đất nước là hành động tuyệt vời nhất.

Cha dạy tôi hiểu rằng bạn bè và gia đình là những tài sản vô giá nhưng ta sẽ phải nỗ lực thật nhiều mới có thể có cả hai tài sản ấy cùng lúc.

Tôi học được rằng thật tuyệt vời khi được chơi bóng cùng cha và anh trai vào buổi sáng mát mẻ.

Tôi học được rằng dù cha rất thích chơi bóng nhưng ông sẵn sàng từ bỏ để dành thời gian cho các con của mình.

Tôi học được rằng khi mang họ Smith, tôi phải sống xứng đáng với những gì dòng họ mình đã tạo dựng. Gia đình là nơi chốn bình yên luôn chào đón ta trở về dù ta đã phạm phải sai lầm gì chăng nữa.

Trên hết, cha dạy tôi cách trở thành một người bạn chân thành, một người đàn ông chân chính, một người chồng đồng cảm và một người cha bao dung. Tôi đã học được tất cả những điều đó vì tôi có một hình mẫu lý tưởng để học tập và noi theo.

- Bob Smith

BÀI HỌC TRONG ĐƯỜNG HẦM SÂN BÓNG

Hãy bắt đầu làm những điều cần thiết; sau đó tới cái có thể;

và sẽ có lúc bạn nhận ra mình đang làm điều không thể.

St. Francis of Assisi

Con đứng ở điểm phát bóng, đưa mắt bao quát một vòng quanh sân. Lúc này, trông con vừa người lớn vừa trẻ con. Con đứng chụm hai đầu gối lại, cái áo thun quá khổ che luôn cả cái quần soóc con đang mặc. Con nâng gậy lên theo đúng cách bố đã dạy để chuẩn bị phát bóng. Cái mũ bảo hộ to màu đỏ lắc lư trên đầu con. Trên khán đài, mẹ siết chặt hai tay lại trong khi bố con lại rất bình thản.

Mẹ nhớ lại những ngày con mới tham gia đội bóng. Khi đó, các huấn luyện viên đều khuyên bố mẹ nên cho con chơi bóng với những đứa trẻ nhỏ hơn con bốn hoặc năm tuổi. Họ nói: “Thằng bé quá nhỏ so với tuổi”. Mẹ hiểu họ lo lắng cho sự an toàn của con. Sau đó, bố đã dành thời gian dạy con chơi bóng ở sân nhà và thuyết phục các huấn luyện viên cho con chơi chung với những bạn cùng tuổi. Bố con bảo rằng: “Nếu để thằng bé xuống lớp dưới thì nó sẽ bị nhụt chí mất”.

Giờ đây, khi ngồi trên khán đài xem con thi đấu trận đầu tiên, mẹ vẫn không khỏi lo lắng.

- Con mình nhỏ quá. - Mẹ khẽ nói với bố.

Bố vỗ vai mẹ, trấn an:

- Con sẽ ổn thôi em ạ.

Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía con. Mẹ nhắm mắt cầu nguyện: “Xin Người hãy nâng đỡ thằng bé. Đây là việc có ý nghĩa cả đời đối với nó”.

Con vung gậy lên, cử chỉ thật vụng về với cây gậy quá dài so với người con. Rồi con để hụt bóng. Mẹ cúi đầu giấu đi dòng nước mắt chợt trào ra.

Một cầu thủ của đội đối phương lên tiếng cười nhạo. Huấn luyện viên đến vỗ vai và thì thầm gì đó vào tai con. Rồi ông đứng lùi lại, nhường chỗ cho con tiếp tục vung gậy. Con mím chặt môi, dồn hết tâm sức của mình vào cú đánh. Trái bóng bay lên và... rớt xuống chân con.

Mẹ nghe thoáng bên tai mình lời nói của ai đó:

- Có lẽ thằng bé không đánh nổi đâu.

Mẹ không phải là người yêu thích thể thao, cũng chẳng rành về luật thi đấu. Nhưng khi thấy con bước ra khỏi vị trí, mẹ đã đứng lên ghế và hét thật to:

- Cố lên Ford! Chạy nhanh lên con!

Bên cạnh mẹ, bố cũng cố sức hét theo.

Nhưng một lần nữa, con lại không đuổi kịp quả bóng. Hiệp đấu kết thúc, con chạy theo các bạn vào đường hầm dành cho cầu thủ. Mẹ nhìn theo con, chỉ muốn chạy đến ôm con vào lòng để an ủi nhưng bố khuyên mẹ hãy bình tĩnh.

- Đây là lúc cả đội hội ý với nhau và cũng là lúc để con mình lấy lại sự tự tin.

Bố bảo rằng là một cầu thủ nghiệp dư là học cách thích nghi với những lời chỉ trích cũng như những lời chế nhạo hoặc trêu ghẹo của đối phương và đôi khi là từ chính đồng đội của mình.

Bố bảo mẹ:

- Em đừng đi vào đường hầm.

Lòng mẹ đau nhói trong mười phút con khuất khỏi tầm mắt. Mẹ không biết chuyện gì sẽ xảy ra với con trong đường hầm. Dù hiểu những trải nghiệm này là cần thiết cho sự trưởng thành của con nhưng thật sự mẹ vẫn không thể chịu đựng được suy nghĩ rằng con đang phải một mình đối mặt với tất cả. Bố hiểu cảm giác của mẹ nên bố liên tục trấn an:

- Thằng bé không sao đâu. Nó sẽ ổn thôi mà. Ở hiệp thi đấu tiếp theo, con lại được cầm gậy. Vậy mà mẹ đã tưởng con sẽ không được ra sân trong hiệp đấu này cơ đấy. Trong cái đường hầm ấy, con đã học được bài học trưởng thành theo cách mà mẹ không thể hiểu được.

Con vững vàng giơ gậy lên. Huấn luyện viên của con mỉm cười khích lệ. Con vung gậy nhưng mẹ không đủ can đảm để nhìn theo. Thế rồi có tiếng hét lên:

- Chạy đi, Ford!

Mẹ vội mở mắt và nhìn thấy con chạy về đầu tiên. Con đã chiến thắng! Đám đông reo hò và vỗ tay cổ vũ con. Mẹ mỉm cười nhìn sang bố. Bố con cũng đang cười rất tươi. Thêm hai cú đánh thành công nữa và con tiến về chốt chặn thứ ba. Con đưa mắt nhìn lên khán đài tìm bố mẹ. Cú đánh kế tiếp trúng bóng và con chạy về khu vực của mình. Kết thúc trận đấu, con cùng các bạn đi vào đường hầm. Bố mẹ dõi mắt nhìn theo và thật sự tự hào về con.

- Sarah Smiley

BÀI HỌC TỪ BỐ

Các bậc cha mẹ không nuôi những anh hùng, nhưng

họ nuôi

đương những đứa con trai. Và với tình thương yêu

các con hết

lòng, chúng sẽ trở thành những anh hùng, dù đôi khi

chỉ là

anh hùng trong mắt bố mẹ.

Walter M. Schirra

Đó là một trong những ngày cảm động nhất trong cuộc đời làm cha của tôi - ngày tiễn con trai của mình lên đường nhập ngũ. Trên đường trở về nhà, tôi bồi hồi nhớ lại những kỷ ức về cậu con trai mười chín tuổi của mình.

Sau sinh nhật thứ mười chín, Tim - cậu con trai út của tôi - muốn gia nhập quân đội. Thằng bé nhờ tôi chở xuống trạm đăng tuyển và hỏi tôi có muốn đến dự buổi tuyên thệ của nó không.

Tất nhiên là tôi trả lời có và hứa sẽ sắp xếp công việc để có mặt cùng con.

Việc đăng tuyển nhanh chóng có kết quả. Tôi tranh thủ thời gian chỉ còn ít ngày trước khi con lên đường để dặn dò con những điều cần chú ý trong quân ngũ. Rồi ngày Tim lên đường cũng đến; hai cha con tôi quay trở lại nơi thằng bé đã đăng ký. Tôi nhìn quanh, căn phòng có

khoảng ba mươi đến bốn mươi thanh niên, có cả nam lẫn nữ, trạc tuổi Tim. Tôi nhận ra một số phụ huynh cũng đang ngồi đợi cùng con họ.

Cô gái trẻ ngồi bên cạnh Tim quay sang bắt chuyện với thằng bé. Cô hỏi Tim từ đâu đến và dự định sẽ đóng quân ở đâu. Tim trả lời rồi giới thiệu cô bé với tôi. Cô bé kể với tôi rằng cô cũng rất muốn mẹ có mặt ở đây hôm nay nhưng hai mẹ con đã có một trận cãi vã gay gắt trước khi cô ra khỏi nhà. Cô bé muốn gia nhập quân đội nhưng mẹ cô thì phản đối kịch liệt. Cô bé kể về việc chia tay mẹ bằng giọng cứng cỏi và lạnh lùng. Thế nhưng, tôi biết đó không phải là giọng điệu thật sự của cô bé. Có lẽ lúc này cô bé rất muốn mẹ có mặt ở đây để hãnh diện về việc gia nhập quân đội của con gái mình. Tôi rất muốn nói với cô bé rằng tôi tự hào về cô nhưng rồi tôi im lặng vì cho rằng nơi này không phải là chỗ thích hợp để bày tỏ điều đó.

Buổi lễ tuyên thệ được cử hành đúng như dự kiến. Con trai tôi cùng các đồng đội của nó được chuyển sang căn phòng nhỏ hơn bên cạnh để đọc lời tuyên thệ. Người chỉ huy giải thích về nghi thức cũng như lời thề mà các tân binh sẽ tuyên bố. Ông hỏi từng người rằng có phải họ hoàn toàn tự nguyện đến đây hay không; tất cả đều trả lời: “Đúng vậy, thưa ngài!”. Mỗi tân binh đều giơ bàn tay phải lên, trịnh trọng đọc lời thề phục vụ đất nước. Tôi xúc động đến mức không nói nên lời khi nhìn thấy cậu con trai bé bỏng của mình đứng trước lá cờ tổ quốc. Vậy là từ giờ phút này, thằng bé đã trở thành một người lính thực thụ.

Sau nghi thức tuyên thệ, hai bố con tôi chụp hình kỷ niệm. Tấm hình này sẽ theo tôi trong suốt tám tuần lễ sắp tới. Tôi sẽ không được nhìn thấy con trai mình cho đến khi nó từ trại huấn luyện tân binh tại Fort Knox, Kentucky, trở về.

Quãng đường về nhà là một trong những quãng đường dài nhất cuộc đời tôi. Ngồi một mình trên xe, bao kỷ niệm về Tim trở về trong tôi. Tôi có cảm giác như vừa đánh mất đứa con trai thân yêu của mình. Những câu hỏi nối tiếp hiện ra trong đầu tôi: “Liệu mình đã dặn dò thằng bé đủ chưa?”, “Nó có ghi nhớ hết không?”, “Thằng bé sẽ trở thành người thế nào sau khi nhập ngũ?”, “Liệu thằng bé có biết mình rất thương yêu nó không?”... Tim là con út nên từ nhỏ, nó đã được vợ chồng tôi cưng chiều hết mực. Thế mà bây giờ, thằng bé chẳng còn thuộc về chúng tôi nữa. Sau ngày hôm nay, nó đã thành người con của tổ quốc.

Chỉ một thời gian ngắn sau khi lên đường, Tim đã gửi e-mail cho tôi. Trong thư, thằng bé

viết:

Bố thân yêu!

Hôm nay con được trung đoàn trưởng thưởng một huy hiệu vì đã sửa được cái máy phát điện trong chuyến hành quân kéo dài ba ngày. Người thợ máy của trung đoàn đã không sửa được nên con đã đề nghị sửa thử xem sao. Con tìm thấy một sợi dây bị hư phía dưới bảng điều khiển và thay nó. Khi cái máy hoạt động bình thường trở lại, họ ngạc nhiên hỏi vì sao con lại biết làm những thứ này. Con trả lời họ rằng bố con là một thợ máy. Trung đoàn trưởng của con đã nói: "Ồ, chắc bố cậu đã dạy cậu rất cẩn thận". Bố ạ! Con cảm ơn bố vì đã dạy cho con biết cách sửa chữa những vật dụng trong nhà, ngay cả khi con không muốn học. Chiếc máy phát điện đó rất cần thiết cho chuyến hành quân của chúng con nên việc sửa được nó là điều rất tuyệt vời. Chiếc huy hiệu này rất có ý nghĩa với con. Con là người thứ ba trong tiểu đội được nhận huy hiệu đấy bố ạ. Con hy vọng mọi việc sẽ diễn ra tốt đẹp. Con muốn nói rằng con nhớ bố nhiều!

Yêu bố!

Tim

Tôi ngồi tại bàn làm việc của mình, nhớ đến những bài học ông nội Tim đã dạy cho tôi ngày trước. Tôi mỉm cười khi nhớ rằng ngày ấy bố tôi cũng đã bắt tôi phụ giúp ông mỗi khi ông sửa chữa đồ đạc. Ngày hôm nay, những bài học của bố đã được thực hành thông qua đôi bàn tay của con trai tôi, dù nó đang ở rất xa. Có thể nói, chưa khi nào tôi thấy tự hào như lúc này.

- William Garvey

CẢM ƠN BỐ

Điều tốt nhất cha mẹ có thể mang đến cho con cái mình

chính là thời gian ở bên chúng.

Arnold Glasgow

Sau khi ông nội mất, bố tôi phải tự kiếm sống bằng công việc dọn rác ngoài công viên từ năm mười một tuổi. Mười năm sau, bố yêu rồi kết hôn với mẹ và chín đứa con lần lượt ra đời. Suốt nhiều năm, thời khóa biểu của bố chưa bao giờ thay đổi. Bố thức dậy trước sáu giờ, đón tàu đi làm và trở về nhà sau năm giờ ba mươi chiều. Sau bữa tối, bố tiếp tục xuống tầng hầm gia công dụng cụ nha khoa để kiếm thêm tiền. Bố chỉ nghỉ hưu ở tuổi sáu mươi bốn, cách đây hai năm.

Tất cả anh em chúng tôi đều được đi học trường dòng và luôn có đầy đủ dụng cụ học tập. Chúng tôi ngủ trên những chiếc giường tầng, dùng chung phòng tắm và xem chung cái ti-vi trắng đen nhỏ xíu đặt ở phòng khách. Bố mẹ ít khi nào mua sắm cho riêng mình. Cả hai thường mang những đôi giày đã mòn vẹt và mặc cả những bộ quần áo vá. Thế nhưng, chẳng khi nào bố mẹ để chúng tôi mặc cảm vì thua thiệt bạn bè.

Trước ngày bố nghỉ hưu, tôi muốn cảm ơn sự hy sinh thầm lặng của bố bằng cách mua tặng bố món quà tuyệt vời nhất. Tôi định mua tặng bố một cái ti-vi thật to hoặc đưa bố đi nghỉ ở nơi bố chưa từng đến. Thế nhưng, khi nghĩ lại quãng thời gian đã qua, tôi hiểu rằng không món quà nào có thể bày tỏ được hết lòng biết ơn của tôi với bố. Cuộc đời bố đã dạy tôi biết rằng món quà tuyệt diệu nhất đến từ trái tim chứ không phải từ những món quà. Tối hôm đó, tôi cặm cụi làm một tấm thiệp và viết vào đó tất cả những lời cảm ơn của mình dành cho bố. Tôi đặt nó lên bàn ăn để bố có thể đọc trước khi đi làm ngày cuối cùng.

- Cảm ơn bố vì đã thức dậy đi làm vào mỗi sớm khi bên ngoài trời vẫn còn tối và chúng con thì đang ngủ vùi trong chăn ấm.

- Cảm ơn bố vì đã dạy con cách cầu nguyện và tin tưởng vào Thượng đế.

- Cảm ơn bố vì đã yêu mẹ bằng cả trái tim.

- Cảm ơn bố vì đã làm cho con món bánh con thích.

- Cảm ơn bố vì đã đến cổ vũ tất cả các trận đấu thể thao của con.

- Cảm ơn bố vì đã đón con ở trạm xe điện ngầm mỗi tối khi con sợ phải đi bộ về nhà.

- Cảm ơn bố vì đã dứt khoát nói “Không!” mỗi khi con dự định ngồi vào xe hơi sau khi uống rượu.

- Cảm ơn bố vì đã dạy con hướng tới những điều đúng đắn khi con phân vân lựa chọn giữa hai con đường.

- Cảm ơn bố vì đã ôm con thật chặt mỗi khi con cảm thấy đơn độc.

- Cảm ơn bố vì đã luôn mỉm cười với con.

- Cảm ơn bố vì đã thất chiếc cà vạt xấu xí mà con tự làm tặng bố hồi con học năm nhất đại học.

- Cảm ơn bố vì đã cho phép con không cần nói “Làm ơn” và “Xin lỗi” quá thường xuyên.

- Cảm ơn bố vì đã an ủi, động viên con trong lúc chính bản thân bố đang rất cần sự an ủi động viên khi anh trai con qua đời.

- Cảm ơn bố vì đã dẫn con đi ăn kem vào buổi tối con chỉ về đích thứ ba trong cuộc thi chạy.

- Cảm ơn bố vì nói với con rằng chẳng có gì xấu khi ta khóc và khuyên con tự nhiên thể hiện

cảm xúc của mình.

- Cảm ơn bố vì đã dạy con đối đãi tốt với những người kém may mắn hơn mình.
- Cảm ơn bố vì đã dạy con cách khích lệ những người thua thiệt.
- Cảm ơn bố vì đã chiến đấu cho tổ quốc trong thời chiến tranh.
- Cảm ơn bố vì bố là người hùng của con.
- Cảm ơn bố vì đã làm bạn con cho đến giờ phút này.

- James Ruka

SỐNG VỘI

Mỗi ngày của tôi đang trôi qua rất nhanh! Khi tôi lái xe đi làm, từng vạch đường màu trắng vụt dưới bánh xe trong khi những hàng cây bên đường nhanh chóng bị bỏ lại sau lưng. Tôi đưa mắt nhìn sang hai bên đường; những gương mặt xa lạ vụt qua. Tôi cũng là một trong số họ. Tất cả dường như đều mong chóng hết giờ và trở về nhà để rồi ngày hôm sau lại bắt đầu hành trình cũ. Tôi tự hỏi tại sao chúng ta phải sống quá vội vã như thế này? Liệu có phải tất cả những nỗ lực của ta chỉ nhằm mục tiêu đạt được điều mà mình đã đặt ra khi còn bé? Tôi ngẫm lại cuộc sống tất bật của mình. Lúc nào tôi cũng vội vã tiến về phía trước, trong đầu chẳng có gì ngoài việc kiếm tiền để thanh toán hóa đơn vào cuối tháng. Tôi thấy mình bận rộn đến mức gần như quên cả việc mỉm cười.

Ngày nào tôi cũng đến văn phòng với hàng tá tin nhắn điện thoại cần trả lời. Tôi luôn tự nhủ sẽ kết thúc ngày làm việc sớm để trở về với gia đình. Thế nhưng, hầu như ngày nào từ “sớm” của tôi cũng trở thành “quá nửa đêm”. Tôi vội vã tới buổi họp, cặp táp đầy những báo cáo về các dự án. Bữa trưa của tôi sẽ được giải quyết bằng những bữa ăn nhanh để rồi lại tiếp tục vòng quay dang dở của buổi sáng. Hầu như mỗi ngày của tôi đều trôi qua như vậy.

Thế nhưng, ngày hôm qua, cuộc sống của tôi bỗng nhiên bị xáo trộn và khiến tôi thay đổi nhận thức của mình. Mathew - đứa con trai hai tuổi của tôi - thức giấc vào lúc 5 giờ 17 phút sáng. Tiếng khóc thét của thằng bé khiến tôi giật mình tỉnh giấc. Thật không gì tồi tệ bằng việc bị đánh thức bởi tiếng khóc của một đứa trẻ trong lúc ta mệt mỏi đến mức gần như kiệt sức. Tiếng khóc của Mathew càng lúc càng to khiến tôi phải tung chăn bước ra khỏi giường, miệng càu nhàu tức tối.

Tôi lần mò bước tới phòng Mathew, lòng ngán ngấm nghĩ đến ngày dài trước mắt. Tôi đi về phía giường của thằng bé, ẵm nó lên. Tôi ôm con vào lòng, để cho đầu thằng bé tựa vào ngực mình. Mathew ôm tôi bằng vòng tay đầy tin tưởng. Trong phút chốc, tôi bỗng nhận ra mình đã xa cách con quá lâu. Khi tôi bế Mathew dạo quanh phòng, bất chợt thằng bé đưa tay chạm vào mặt tôi. Tôi đã toan đẩy tay thằng bé ra nhưng lại không thể rời mắt khỏi những ngón tay bé nhỏ ấy và cũng không thể chối bỏ sự thật rằng tôi nhìn thấy tương lai ở đó.

Rồi đây, đôi bàn tay của con tôi sẽ xúc những thìa bí ngô, ném bóng chày, chơi vật lộn với anh em mình, ôm lấy mẹ, lau mồ hôi và cả những giọt nước mắt, ký vào giấy phép lái xe và sau đó là giấy đăng ký kết hôn. Đôi tay rồi sẽ lại ẵm đứa con đang ngủ say và giúp cha nó - là tôi đây - kéo ghế đứng dậy khi tôi già. Tôi nhìn thấy những ngón tay bé nhỏ này sẽ trở thành ngón tay của một cậu thanh niên và sau này là của một người đàn ông cứng chạc. Suy nghĩ của tôi đến rất nhanh... và vụt biến mất, tựa như ánh sáng của một đóm lửa tàn.

Tuy nhiên, vào lúc 5 giờ 37 phút sáng hôm ấy, suy nghĩ của tôi đã có một sự chuyển biến rõ rệt. Lần đầu tiên trong đời, tôi suy nghĩ cẩn trọng về câu hỏi: “Sao tôi phải sống quá vội vã thế này?”.

- Jim Warda

NĂM TRẢI NGHIỆM

*“Đầu tiên và trước nhất, họ là những người bố, và
bất kể điều
diệu kỳ nào giúp ta đến và gắn bó với cuộc đời họ, dù
chỉ một
vài năm ngắn ngủi, thì nó cũng sẽ trở thành những
năm tháng
đáng khắc ghi trong suốt cuộc đời ta.”*

Cyra McFadden

Bất kể khi nào người thân của bạn ra đi, năm đầu tiên không có sự hiện diện của người ấy sẽ trở thành năm của những ký ức mà bạn đã từng có với họ. Tôi gọi năm đầu tiên đó là “Năm của những trải nghiệm”.

Bố Charles Perks của tôi mất vào ngày 6 tháng 7 năm 1998, khi chỉ còn chưa đầy hai tuần nữa là đến sinh nhật lần thứ 48 của ông. “Năm của những trải nghiệm” của tôi bắt đầu.

Trong suốt một năm ấy, tất cả những ngày lễ đặc biệt như sinh nhật bố, Giáng sinh, giao thừa... đều trở nên thật khó khăn với tôi. Ngay cả những bữa tối chủ nhật, các chuyến dã ngoại hay dạo chơi trong công viên đều trở thành nỗi đau của tôi khi nghĩ đến việc bố không còn nữa.

Tôi là người có khiếu kể chuyện. Trước đây, tôi thường kể chuyện cho bố nghe và bố luôn thích thú trước mỗi câu chuyện của tôi. Thế nên giờ đây, mỗi khi kể một câu chuyện nào đó, tôi đều cố tưởng tượng bố đang ngồi trước mặt mình và chăm chú lắng nghe.

Trong năm trải nghiệm đầy đau buồn ấy, đáng nhớ nhất với tôi chính là sự kiện xảy ra vào Ngày của Cha. Khi bố còn sống, tôi thường chỉ biết tặng bố những món quà bình thường - nghĩa là nó có thể phù hợp cho tất cả mọi người. Nhưng năm nay, tôi không muốn lặp lại những món quà thiếu sáng tạo và không thể hiện hết tình cảm của mình như vậy nữa. <https://thuviensach.vn>

Nhưng tôi nên tặng món quà gì cho bố trong Ngày của Cha năm nay? Đặt bó hoa trên mộ lạnh lẽo ư? Tôi gần như có thể nghe thấy tiếng bố bảo tôi đừng phung phí tiền bạc như vậy. Và rồi một ý nghĩ vụt sáng trong đầu tôi. Vậy là tôi đã tìm được một món quà ý nghĩa dành tặng bố.

Sáng sớm Ngày của Cha, tôi lái xe đến nghĩa trang với nỗi buồn tràn ngập trong tim. Tôi biết hôm nay sẽ là ngày dài đối với mình. Tôi để ý thấy có hàng trăm người đã đến nghĩa trang từ sớm để viếng người thân của họ. Một số người quỳ trước mộ và bật khóc; một số khác thì đặt hoa gần bia đá và lặng lẽ rời khỏi nghĩa trang mà không nói lời nào. Tôi đỗ xe gần mộ cha, ngồi im trong xe và nhớ lại những khoảnh khắc tuyệt vời mà mình đã có trước đây với cha. Sau đó, theo như kế hoạch, tôi ra khỏi xe trong khi vẫn mở rộng cánh cửa. Tôi với tay bật chiếc đĩa mà tôi đã thu, lòng thầm mong bố sẽ vui trước món quà của tôi. Ngày trước, bố tôi rất thích ca hát và ông đã truyền lại đam mê ấy cho tôi. Thế nhưng, sau khi mẹ tôi qua đời vì căn bệnh ung thư mười lăm năm trước, bố không còn hát nữa.

Tôi bước đến đứng ở cuối ngôi mộ của bố; nhạc đã bắt đầu phát ra từ xe tôi. Với tất cả trái tim mình, tôi hát bài hát mà bố thích nhất: “Chàng trai Danny”. Bài hát này thường nhắc bố nhớ đến anh trai Tom của tôi. Bố còn để lại cả một bản viết tay lời bài hát cho anh Tom với tựa đề: “Ôi chàng trai Tommy”. Tôi tìm thấy nó trong những di vật bố để lại và đã đọc nó tại lễ tang của ông. Nhưng ngày hôm nay, tôi sẽ hát cho bố nghe bài hát này.

“Và con sẽ nghe thấy những tiếng thì thầm phía trên...”.

Tôi tin rằng bố đã nghe thấy bài hát của tôi.

“...Rồi bố cúi xuống và nói với con rằng bố yêu con...”.

Nước mắt chảy xuống mặt, tôi cúi xuống thì thầm:

- Con yêu bố, bố ạ. Chúc mừng bố, nhân Ngày của Cha.

Tôi quay về ngồi trong xe và khóc nức lên như một đứa trẻ.

Hôm qua là ngày mừng 6, tháng 7, năm 1999.

Năm trải nghiệm của tôi đã kết thúc nhưng tình yêu tôi dành cho bố thì sẽ còn mãi.

- Bob Perks

VỚI TÌNH YÊU, TA CÓ THỂ LÀM ĐƯỢC MỌI THỨ

Bạn không thể trở nên mạnh mẽ, kiên nhẫn và can đảm nếu cuộc đời chỉ đem lại cho bạn những điều tốt đẹp.

Mary Tyler Moore

Nhiều năm về trước, cha tôi được chẩn đoán mắc phải một chứng bệnh tim hiểm nghèo. Cha có thể khỏe mạnh ngay lúc này nhưng chỉ trong phút chốc, ông có thể ngã quỵ và nằm liệt giường. Các bác sĩ khuyên cha nên nghỉ ngơi, phòng những chuyện bất trắc có thể xảy ra.

Trước tình hình đó, cha quyết định đăng ký làm tình nguyện viên tại một bệnh viện nhi. Cha tôi rất yêu trẻ con và đây thật sự là một công việc phù hợp với ông. Cha nhận làm việc tại khu điều trị cho những trẻ mắc bệnh hiểm nghèo. Cha trò chuyện và chơi đùa cùng chúng. Cha dạy bọn trẻ cách nặn các bức tượng bằng gôm. Thế nhưng, thỉnh thoảng cha lại trở về nhà với vẻ mặt buồn bã. Những lúc ấy, tôi biết cha vừa mất đi một người bạn nhỏ. Dù rất đau buồn nhưng cha vẫn cố gắng an ủi những người cha người mẹ bất hạnh.

Cha bảo cha sẽ sớm gặp con của họ ở thiên đường và hứa sẽ chăm sóc chúng cho đến khi họ có mặt trên đó. Cha còn hỏi họ có gửi lời nhắn nào tới bọn trẻ không. Lời hứa của cha tôi đã giúp nhiều người vui đi nỗi đau buồn đang trào dâng trong lòng.

Trong số những đứa trẻ cha tôi chăm sóc có một cô bé khoảng chín tuổi đang mắc phải một chứng bệnh hiểm nghèo và bị liệt toàn thân. Dù không rành về y học nhưng tôi biết căn bệnh ấy thật sự rất khủng khiếp đối với cô bé. Mỗi ngày của cô bé đều trôi qua trong lặng lẽ và cô bé gần như chẳng còn điều gì để trông đợi ở cuộc sống. Cha tôi quyết định giúp cô bé. Mỗi ngày, khi đến thăm cô bé, cha mang theo sơn, cọ và giấy vẽ. Cha đặt tờ giấy dựa vào một tờ giấy cứng, miệng ngậm cọ vẽ và bắt đầu sơn quét. Cha chỉ sử dụng miệng để vẽ chứ không dùng đến đôi tay của mình. Cha đến thăm cô bé bất cứ lúc nào có thể và vẽ tặng cô bé một bức tranh. Và ông luôn nhắc cô bé: *“Cháu thấy không, chúng ta có thể làm được mọi thứ nếu ta quyết tâm”*.

Cuối cùng, cô bé cũng bắt đầu học cách vẽ bằng miệng. Cả hai trở thành bạn bè thân thiết của nhau. Thế nhưng chẳng bao lâu sau, cô bé xuất viện vì các bác sĩ cho rằng họ không thể làm gì được hơn. Cha tôi cũng tạm dừng công việc tình nguyện ở bệnh viện vì bệnh tình của ông đột nhiên trở nặng. Một thời gian sau, cha tôi khỏe hơn và quay lại công việc mà ông rất yêu thích ấy. Một hôm, cha bước dọc theo hành lang thì thấy cửa phòng của cô bé bị liệt ngày trước đang mở toang, ông bước vào phòng và hết sức ngạc nhiên khi thấy cô bé trước đây đang bước đi bằng đôi chân của mình. Cô bé chạy thẳng đến chỗ cha và ôm ông thật chặt. Cô bé tặng cha bức tranh mà cô đã vẽ bằng tay; dưới bức tranh có đề: *"Cám ơn ông đã giúp cháu tự bước đi"*.

Khi kể cho tôi nghe câu chuyện xúc động đó, cha tôi đã khóc. Cha bảo tình yêu thương đôi khi còn kỳ diệu hơn cả người thầy thuốc. Cha đã cố gắng sống và cho đi tình yêu thương của mình để góp phần làm nên những điều kỳ diệu cho cuộc sống. Chỉ vài tháng sau khi được tặng bức tranh, cha tôi qua đời trong một cơn đột quỵ bất ngờ. Và cha đã ra đi với nụ cười mãn nguyện trên môi.

- Tina Karratti

KÝ ỨC TƯƠI ĐẸP

Nụ cười là phương cách giao tế tuyệt vời nhất.

Robert Fulghum

Khi tôi bắt đầu biết hẹn hò vào năm mười tám tuổi, mẹ luôn thức đợi tôi về mỗi đêm. Và khi tôi chuẩn bị đi ngủ thì mẹ sẽ cùng theo tôi vào phòng và hai mẹ con hàn huyên đủ chuyện. Cuộc nói chuyện của hai mẹ con tôi vọng sang phòng ngủ của bố và khiến bố thức giấc.

- Hai mẹ con tính nói chuyện suốt đêm à? - Bố nói vọng sang. - Sao cả hai không đợi đến sáng mai rồi nói tiếp nhỉ?

Mẹ bật cười bảo bố hãy cố ngủ lại đi. Lúc ấy, bố im lặng một lúc rồi lại tiếp tục nhắc nhở:

- Lillian, về phòng ngủ đi thôi. Khi nào con gái mình lấy chồng, em hỏi những câu đó cũng chưa muộn đâu.

Rốt cuộc thì hai mẹ con cũng phải chúc nhau ngủ ngon và mẹ lại quay về phòng làm hòa với bố.

Lúc còn trẻ, bố tôi là một diễn viên hài kịch và vũ công ở một đoàn ca múa nhạc tạp kỹ. Khi đoàn tạp kỹ giải tán, giấc mơ tổ chức biểu diễn của bố cũng tan vỡ theo. Thế nhưng trong suốt nhiều năm, bố không bao giờ bỏ lỡ cơ hội kể một vài chuyện tiểu lâm, hát một vài bài hát hoặc là nhảy múa khi có dịp. Bố thiết kế những chương trình biểu diễn cho các cộng đồng dân cư ở Florida. Bố tôi là một người nồng hậu và tốt bụng. Ông luôn đối xử tử tế với tất cả mọi người.

Một cuối tuần nọ, mẹ tôi có việc đi thăm nhà bà con trong khi tôi cũng có một cuộc hẹn hò vào tối hôm đó. Tôi hứa với bố tôi sẽ không về nhà quá muộn và bảo bố không cần phải thức đợi tôi làm gì. Người bạn trai của tôi đến đón tôi khá sớm. Anh gặp bố và cả hai trò chuyện với nhau trong giây lát.

Buổi hò hẹn kết thúc muộn hơn một chút so với lời tôi hứa với bố. Khi chúng tôi rảo bước về nhà, tôi thấy bố đang đứng dựa lan can tầng ba chờ tôi. Tôi cố gắng thu hút sự chú ý của người bạn trai vào câu chuyện đang dang dở của mình để anh không nhìn thấy bố. Đến trước cổng, tôi vội vàng nói lời tạm biệt và chờ đến khi anh quay lưng thì mới mở cổng bước vào nhà.

Tôi nhón gót bước vào và nhìn sang phòng bố mẹ. Khi nhìn thấy cánh cửa đã đóng, tôi yên tâm nhủ thầm: “Tốt rồi! Chắc bố đã về phòng ngủ”. Tôi mở cửa phòng mình, và giật mình suýt ngất khi nhìn thấy bố.

Và trên giường, người bố yêu quý của tôi đang cười rạng rỡ. Bố đang mặc bộ đầm ngủ của mẹ, mái tóc quần được vắn lên cao, chân vắt chéo, một tay đặt trên đầu gối, một tay bên hông. Bố bắt đầu giả giọng của mẹ:

- Cuộc hẹn hò thế nào con gái? Cậu ấy đã nói gì còn con trả lời ra sao? Hai đứa đi ăn ở đâu? Có đi xem phim không? Con có tính gặp lại cậu ấy lần nữa không? À! Cậu ấy làm nghề gì nhỉ, có cư xử tử tế với con không? Bố hy vọng cậu ấy là một người đàn ông lịch thiệp. Con có nghĩ cậu ấy thật lòng nghiêm túc trong mối quan hệ này không?

- Bố... - Tôi vội ngắt lời bố. - Từ từ đã, mỗi lần một câu hỏi thôi. Đây mới chỉ là cuộc hẹn thứ năm của chúng con mà!

- À! Bố chỉ muốn biết các thông tin mà mẹ con thường có mỗi khi nói chuyện với con thôi.

Tối hôm đó, hai bố con tôi đã trò chuyện trong gần một giờ đồng hồ với những tràng cười thật sảng khoái. Cuối cùng, tôi phải lên tiếng chấm dứt cuộc trò chuyện:

- Tới giờ đi ngủ rồi. Bố con mình sẽ nói tiếp vào sáng mai bố nhé. Con mệt quá bố ạ!

Bố ôm hôn tôi, chúc tôi ngủ ngon và không quên dặn thêm:

- Này! Con phải nhớ hết mọi chi tiết nhỏ nhất trong buổi hò hẹn hôm nay để kể lại cho mẹ

con nghe khi mẹ về tới nhà nhé. Có vậy mẹ mới không cảm thấy tiếc vì tối nay đã không ở nhà.

- Rosalie Silverman

CON RỪA XANH

Một người đàn ông dong dong cao mồm cười xoa nhẹ mái tóc vàng rối bù của tôi rồi đặt vào tay tôi một vật gì đó màu nâu có những đường vân. Tôi mồm cười sung sướng khi nhìn thấy cái vật nhỏ bé đang cọ quảy trong tay mình. Đó là một con rùa bé tí - con vật đang rất được ưa chuộng vào những năm 1950.

Chiếc mai cứng tròn nằm gọn trong tay tôi. Tôi ngạc nhiên nhìn ngắm những họa tiết tuyệt đẹp với những đường kẻ gợn sóng trên mai rùa. Tôi lật ngược con rùa lại, bốn cái chân ngắn ngủn của nó nhúc nhích trông rất ngộ nghĩnh. Lúc đó, tôi hạnh phúc nghĩ đến việc đặt tên cho con rùa con cũng như những việc mình sẽ làm cho nó.

Lúc đó, tôi chẳng hề quan tâm đến việc vì lý do gì mình lại được tặng con rùa đó. Tất cả những gì tôi nghĩ đến lúc đó chỉ là làm thế nào để một thằng nhóc ba tuổi có thể chăm sóc được con rùa. Tôi nghĩ đến việc tìm cho nó một cái nhà. Sau khi tìm kiếm quanh nhà, tôi mừng rơn khi phát hiện ra một hộp đồ chơi nằm ở góc nhà. Chiếc hộp cùng với những vỏ sò có trong đó sẽ trở thành nơi trú ngụ lý tưởng cho chú rùa con sau những giờ chú vui chơi với tôi.

Đến bây giờ, tôi nhận ra rằng người đàn ông đã tặng tôi con rùa thật ra cũng không quá cao. Chiều cao của ông có lẽ ngang bằng với chiều cao của tôi bây giờ - tức là khoảng một mét bảy. Thế nhưng, so với chiều cao của một đứa trẻ ba tuổi thì ông ấy quả thật là một người khổng lồ và là một người rất tử tế.

Hôm đó, tôi mãi mê với chú rùa con đến mức gần như chẳng để ý đến người đàn ông ấy. Tôi không nhận ra rằng ông rời khỏi nhà vài phút sau đó. Tôi đã không vẫy tay chào tạm biệt ông ấy và càng không biết được rằng đó là lần cuối cùng tôi được nhìn thấy ông.

Vâng, tôi đang nói đến cha tôi cùng những hồi ức ít ỏi về ông. Ngày hôm nay, ở tuổi bốn mươi tám, tôi ngồi viết lại những dòng này mà nước mắt cứ chực rơi. Cha đã qua đời trước khi tôi đến gặp ông và điều đó đã trở thành nỗi đau suốt cuộc đời tôi.

Sau nhiều năm tìm kiếm thông tin, cuối cùng tôi đã tìm được nơi cha sinh sống cùng như sự

thật về cuộc đời ông. Tôi phát hiện ra cha là một nhà văn nổi tiếng - điều mà mọi người đã tìm cách giữ bí mật với tôi suốt thời gian qua. Tôi biết có nhiều thông tin sai lệch về cha, nhất là sau khi cha mẹ ly hôn. Tôi quyết tâm sẽ đi tìm cha ngay khi rời khỏi Hải quân và tìm tôi tan nát khi biết tin cha đã qua đời hai tháng trước khi tôi giải ngũ.

Hai mươi lăm năm đã trôi qua kể từ ngày tôi cất công tìm hiểu về cuộc đời cha. Mỗi lần nghĩ về cha, lòng tôi lại trào dâng một nỗi buồn không thể giải bày.

Một ngày kia, tôi nhận được tin từ người vợ sau của cha. Dì bảo muốn gặp tôi và có một số đồ vật cần chuyển cho tôi. Thế là tôi cùng vợ và con trai lên đường tới Chicago.

Cuộc gặp gỡ với người vợ sau của cha thật sự là một trong những cuộc gặp gỡ đáng nhớ nhất cuộc đời tôi. Ngay khi nhìn thấy tôi, dì đã bật khóc. Dường như dì nhìn thấy hình ảnh người chồng quá cố của mình trên gương mặt tôi.

Chúng tôi về nhà dì và bắt đầu tìm hiểu về cuộc sống của người đàn ông mà tôi gọi là cha, không chỉ thông qua những câu chuyện kể của dì và hai người em trai cùng cha khác mẹ mà còn cả những kỷ vật của cha.

Dì lên gác lấy xuống một cái hộp đã đóng bụi, trong đó đựng những bức hình, giấy tờ và thư từ của cha.

Khi sắp xếp chúng theo trình tự thời gian, tôi gần như có thể hình dung được toàn bộ cuộc đời cha trước đây.

Sau nhiều ngày nghiền ngẫm những bản thảo của cha, tôi vừa kính trọng vừa khâm phục ông. Cha đã miệt mài sáng tạo bằng tất cả tài năng và niềm đam mê của mình. Cha đã viết nhiều bài phê bình sắc sảo và thường xuyên có những buổi chuyện trò về văn chương ở các trường đại học. Tôi tự hào về cha nhưng đồng thời cũng cảm thấy tủi thân vì đã không có cơ hội được sống bên cha.

Trước ngày tôi trở về nhà, dì đã đưa cho tôi hai món quà cha dành tặng tôi. Một là bản thảo

dang dở mà cha cố tình để lại cho tôi. Nó đã khơi dậy cảm hứng viết văn mà tôi ấp ủ bấy lâu nay. Trong một tờ giấy nhỏ màu vàng và với giọng điệu của một người cha thấu hiểu con mình, cha giúp tôi nhận ra mình là ai và cần phải làm gì. Cha nhấn với tôi rằng: “Con là nhà văn và con phải viết!”.

Và khi tôi chuẩn bị bước lên máy bay thì dì đặt vào tay tôi một cái hộp vải nhỏ.

- Cha muốn con giữ lấy cái này... - Dì mỉm cười. - Cha con thường giữ nó bên mình.

Tôi mở ra; đó là một con rùa nhỏ bằng nhựa màu xanh.

- Steven M. Wheat

LẤP ĐẦY KHOẢNG TRỐNG

Tôi là một nhà chính trị và công việc đòi hỏi tôi phải đi đây đó rất nhiều. Năm 1992, tôi làm trợ tá cho chiến dịch tranh cử tổng thống của Senator Bob Kerrey. Với vị trí này, tôi phải xa gia đình của mình trong một thời gian dài. Rất nhiều lần tôi chỉ kịp ghé qua nhà thay quần áo rồi lại tiếp tục các chuyến đi của mình. Trước ngày sinh nhật lần thứ ba của Mollie - con gái nhỏ của tôi - tôi trở về nhà và ghé đón con bé ở trường.

Khi xe chạy ngang qua ngã tư Silver Spring và Maryland, Mollie hỏi tôi:

- Bố ơi, nhà bố ở đường nào?

- Gì hả con?

- Nhà bố ở đường nào ạ?

Câu hỏi của Mollie khiến tôi choáng váng.

Mặc dù con bé biết là tôi và mẹ nó chưa từng ly hôn nhưng có lẽ con bé không nghĩ là tôi sống cùng một căn nhà với nó.

Mặc dù ngay lúc đó, tôi dễ dàng giải thích cho Mollie hiểu rằng tôi và các con cùng sống trong một nhà nhưng rõ ràng, tôi đã nhận thấy có điều gì đó bất ổn với vai trò làm cha của mình. Nhiều ngày sau, vị trí người cha của tôi trong cuộc sống của các con tiếp tục xảy ra nhiều điều khiến tôi suy nghĩ. Mỗi lần bị ngã, con bé chạy tìm mẹ để nhờ băng bó vết thương. Gặp một bài toán hóc búa, con bé đợi tới khi mẹ về mới hỏi chứ nhất quyết không chịu hỏi tôi.

Tôi nhận ra rằng không phải chỉ dành nhiều thời gian ở bên Mollie là đủ. Tôi cần phải dành thời gian đó thể hiện tình cảm của mình. Tôi quyết tâm xóa bỏ khoảng cách trong mối quan hệ giữa hai cha con.

Sự thay đổi tình cảm cha con tôi bắt đầu vào một buổi chiều hè. Lúc đó Mollie đang nản lòng khi tìm cách xây một chỗ ẩn nấu bí mật ở sân sau. Mặt trời sắp lặn và Mollie cần phải làm xong chỗ ẩn nấu trước khi vào nhà. Thế nhưng, những viên đá con bé cố gắng xếp chồng lên nhau cứ tiếp tục đổ nhào. Khi bức tường sập xuống một lần nữa, con bé òa khóc.

Tôi bước ra sân chơi của Mollie và nói với con:

- Muốn xây xong chỗ ẩn nấu này, chúng ta cần phải có một thứ, con có biết đó là gì không?

- Là gì hả bố?

- Con cần phải có sáu mươi viên gạch.

- Vâng ạ! Nhưng con không có được sáu mươi viên gạch.

- Thì chúng ta đi tìm gạch.

- Tìm ở đâu hả bố?

- Ở cửa hàng vật liệu xây dựng. Con mang giày vào rồi lên xe bố chở đi, nhanh nào.

Hai bố con lên xe đi khoảng hơn năm dặm đến một cửa hàng vật liệu xây dựng và tìm mua gạch. Tôi bắt đầu xếp từng viên gạch lên một cái xe đẩy lớn. Đống gạch chồng kèngh và khá nặng. Sau đó, tôi chuyển chúng qua xe chở về rồi tiếp tục dỡ gạch xuống khỏi xe và mang vào nhà. Lúc ấy Mollie năn nỉ tôi:

- Bố ơi! Để con làm cho, bố nghỉ đi.

Nếu để một mình con bé làm chắc cả hai bố con sẽ tốn rất nhiều thời gian. Con bé dùng cả hai tay mà chỉ bưng được một viên gạch. Tôi liếc nhìn đồng hồ, lắc đầu:

- Con gái, mấy viên gạch này nặng lắm đấy!

- Con làm được mà bố!

Nói rồi con bé chạy thật nhanh đến chồng gạch và nhấc bổng từng viên bằng cả hai tay. Mollie mang viên gạch đến xe đẩy và đặt nằm cạnh đám gạch tôi đã xếp lên trước đó.

Việc này có thể kéo dài hết cả đêm mất.

Mollie quay trở lại đồng gạch, cẩn thận lựa một viên khác. Và tôi nhận ra đúng là con gái tôi muốn làm việc này cả đêm thật.

Hiếm khi hai bố con tôi có được khoảng thời gian bên nhau lâu như thế này. Nếu là Zach - anh trai Mollie - thì có lẽ mọi chuyện đã hoàn toàn khác. Zach sẽ hành động nhanh chóng và xem đây là nhiệm vụ cần hoàn thành trước tiên để có thời gian đi xây nơi trú ẩn bí mật. Nhưng Mollie lại khác; con bé muốn khoảnh khắc này kéo dài mãi.

Tôi ngồi trên tấm gỗ, quan sát Mollie làm việc. Con bé vừa lựa chọn những viên gạch vừa trò chuyện. Con bé kể với tôi những dự định về nơi trú ẩn, về trường học, về những đứa bạn của nó và về bài học cưỡi ngựa sắp tới. Tôi chợt bừng tỉnh nhận ra rằng mình cùng con đến đây để xây một căn hầm nhưng thật sự là chúng tôi đang phá vỡ một căn hầm khác - căn hầm đã chia cắt hai cha con tôi bấy lâu nay.

Kể từ ngày đó, tôi đã học được những điều mà vợ tôi đã biết từ lâu, chẳng hạn như làm thế nào để coi một chương trình ti-vi với con gái ngay cả khi đó không phải là chương trình mình yêu thích; làm cách nào để ngồi cùng con mà không đọc báo hay bất kỳ tạp chí gì để thực sự hiện hữu bên con. Tôi nhận ra rằng Mollie không đòi hỏi tôi phải mua cho con bé thứ này thứ khác, hoặc dẫn nó đến nơi này nơi kia hay dành tất cả thời gian để vui chơi cùng nó. Từ sâu thẳm lòng mình, con bé cần tôi vì tôi là bố nó.

- Bill Shore

VÌ CHÁU YÊU

*Không gì bằng nhìn thấy con cháu mình
và vững tin vào những thế hệ sau.*

Doug Larson

Trong một lần tham dự thánh lễ tại nhà thờ, tôi đã được nghe kể một câu chuyện cảm động về một gia đình người Đông Âu trong Thế chiến thứ hai. Khi đó, để tránh bị quân xâm lược giết hại, họ quyết định sẽ đi xuyên qua ngọn núi bao bọc ngôi làng để vào rừng ẩn náu. Tuy nhiên, người ông - vốn đã già yếu - quyết định ở lại. Ông nài nỉ các con:

- Hãy để bố ở lại đây. Bọn lính sẽ chẳng bận tâm tới một lão già như bố đâu.

- Không được, bố ạ! - Người con trai lớn lắc đầu. - Chúng sẽ giết bố mất thôi.

- Chúng con không thể bỏ bố lại được. - Cô con gái khẩn khoản. - Nếu bố không đi thì chúng con cũng sẽ không đi đâu.

Ông nhìn con cháu một lượt rồi đồng ý lên đường. Cả gia đình gần mười người, bao gồm cả đứa bé mới sinh của người con trai, bắt đầu khởi hành khi bóng đêm vừa nhập nhoạng buông xuống. Họ bước đi trong im lặng, các thành viên lớn trong gia đình thay nhau ẵm đứa bé. Nhiều giờ trôi qua, người ông ngồi xuống trên một tảng đá và ôm đầu.

- Các con đi tiếp đi, đừng đợi ta. - ông nói, giọng thất vọng. - Ta không thể đi nổi nữa rồi.

- Không được, bố ơi! - Người con trai năn nỉ.

- Chúng con cần bố lắm, bố ạ. Đến lượt bố ẵm cháu rồi này. Người ông ngược lên, nhìn đứa bé đang cuộn tròn trong tấm chăn trên cánh tay gầy guộc của người con trai ba mươi tuổi.

- Ừ! Đúng rồi. - Người ông nói. - Đến lượt ta rồi. Nào, đưa cháu cho ta.

Ông đứng lên, chậm rãi nhận lấy đứa bé từ tay con trai mình và nhìn vào gương mặt bé nhỏ ngây thơ của cháu. Bỗng nhiên ông cảm thấy một luồng sức mạnh bùng lên trong cơ thể. Khát khao được nhìn thấy con cháu mình đến nơi an toàn trào dâng trong lòng ông.

- Nhanh nào. - ông lão nói lớn, giọng mạnh mẽ. - Đi thôi các con, ta khỏe rồi.

Và cuối cùng, cả gia đình ấy đã đến được nơi an toàn vào ngày hôm sau. Hành trình vượt núi của họ đã hoàn tất và họ sống yên ổn trong rừng cho đến khi chiến tranh kết thúc.

- Floyd Wickman và Terri Sjodin

BÍ MẬT ĐƯỢC GIỮ KÍN

Cứ mỗi lần bước vào trạm cứu hỏa, nhìn những động cơ màu đỏ nhuộm dạ quang vàng, những chiếc vòi phun nước, những đôi ủng cao su cỡ lớn và mũ bảo hiểm... là tôi lại nhớ về thời thơ ấu cùng người bố kính yêu của mình. Bố tôi đã làm việc suốt ba mươi lăm năm trong vai trò tổ trưởng tổ bảo dưỡng các dụng cụ cứu hỏa.

Ngày ấy, bố thường dẫn tôi và anh Jay đến trạm cứu hỏa chơi. Ở góc trạm cứu hỏa có một chiếc máy tự động chứa những chai Coca-Cola loại 300 ml giá một hào. Mỗi khi được theo bố đến trạm cứu hỏa, anh em tôi thích nhất là việc được mua nước ở cái máy bán hàng tự động đó.

Năm lên mười tuổi, một lần, tôi dẫn hai đứa bạn đến trạm cứu hỏa chơi. Hôm đó, trước bữa trưa, tôi đã hỏi xin bố mua ba chai Coca-Cola để đãi các bạn.

Dù thoáng chút lưỡng lự nhưng cuối cùng bố cũng đồng ý và đưa cho tôi ba hào. Chúng tôi lao đến cái máy bán nước để lấy chai Coca-Cola và xem nắp chai của đứa nào sẽ có một ngôi sao lấp lánh ở trong.

Đúng là một ngày may mắn! Nắp chai của tôi có một ngôi sao. Tôi cực kỳ muốn đổi mười nắp chai có hình ngôi sao để lấy cái mũ Davy Crockett, mà lúc bấy giờ tôi đã sưu tập được bảy chiếc.

Sau đó chúng tôi cảm ơn bố rồi về nhà ăn trưa để buổi chiều còn đi bơi.

Đi bơi về, tôi nghe thấy bố mẹ đang nói chuyện ở trong nhà. Mẹ có vẻ không hài lòng về bố. Tôi còn nghe mẹ nhắc đến tên mình.

- Đáng lẽ ra anh phải nói với con là không mang đủ tiền cho con uống nước ngọt chứ. Brian sẽ hiểu thôi. Nhà mình chẳng dư dả gì và anh cần phải ăn trưa nữa!

Tôi nhìn qua cửa sổ, thấy bố - vẫn như mọi khi - chỉ nhún vai im lặng.

Sợ bố mẹ bắt gặp mình đang nghe lén, tôi nhẹ nhàng đi về phía cầu thang rồi lên căn phòng mà năm anh em chúng tôi vẫn ngủ chung.

Khi lấy từ trong túi cái nắp chai trứng thưởng để bỏ chung nó vào với bảy cái còn lại, tôi nhận ra bố đã hy sinh cho mình nhiều đến thế nào. Tối hôm đó, tôi tự hứa với lòng: *“Một ngày nào đó, nhất định con sẽ nói với bố rằng con biết sự hy sinh thầm lặng của bố trong ngày hôm nay, cũng như rất nhiều ngày khác. Và con sẽ không bao giờ quên ơn bố”*.

Suốt hai mươi năm, bố làm việc cật lực để nuôi sống cả gia đình. Ở tuổi năm mươi, bố lên cơn đau tim đột ngột và sau đó, ông phải nhờ đến máy trợ tim.

Một hôm, chiếc xe cũ kỹ của bố bị chết máy. Bố gọi điện nhờ tôi đưa đi tái khám theo lịch hẹn. Khi đến trạm cứu hỏa để đón bố, tôi thấy bố cùng mấy chú đồng nghiệp đang đứng ngoài sân ngắm một chiếc xe tải nhỏ. Khi hai bố con đang trầm trồ khen ngợi nó, tôi nghe thấy bố nói:

- Rồi một ngày bố sẽ mua một chiếc thế này!

Cả hai bố con cùng cười lớn. Xưa nay, bố vẫn luôn nói về những ước mơ không bao giờ đạt được của ông theo cách đó. Bỗng dưng tôi thấy sống mũi của mình cay cay. Công việc làm ăn của anh em tôi tiến triển khá tốt nên tôi đã đề nghị mua tặng bố chiếc xe tải đó. Thế nhưng, bố từ chối và nói:

- Nếu bố không tự mình mua được nó thì bố có cảm giác nó không phải của bố. Hôm đó, lúc rời khỏi phòng khám, tôi thấy gương mặt bố nhợt nhạt. Nhưng bố chỉ nhẹ nhàng nói với tôi:

- Về thôi con.

Hai bố con tôi ra về trong im lặng. Tôi chọn con đường đi ngang qua trạm cứu hỏa trở về nhà. Bố nhìn hai bên đường rồi kể cho tôi nghe những kỷ niệm nơi mình vừa chạy ngang qua.

Tôi biết có thể bố sắp sửa đi xa.

Bố nhìn tôi, gật đầu.

Lần đầu tiên sau mười lăm năm, hai bố con tôi dừng lại ở quán kem Cabot và cùng ăn kem ốc quế. Bố nói về ngày bố ra đi, về niềm tin mà ông đặt nơi anh em chúng tôi. Bố bảo rằng bố không sợ chết mà chỉ sợ phải xa mẹ. Bố lo mẹ sẽ cô đơn trong những tháng ngày còn lại. Tôi nghẹn ngào trước tình yêu bố dành cho mẹ.

Bố bắt tôi không được nói với bất kỳ ai về cái chết đang lơ lửng trên đầu bố. Tôi đồng ý, dù biết rằng đó là bí mật khó khăn nhất mà tôi phải giữ kín trong đời.

Một ngày nọ, tôi bảo với bố rằng vợ chồng tôi đang tìm mua một chiếc xe tải. Tôi nhờ bố đi chọn giúp để tôi có thể mua được chiếc tốt nhất.

Hai bố con đến các phòng trưng bày xe tải trong thành phố. Trong lúc đang hỏi chuyện người bán hàng, tôi để ý thấy bố chăm chú nhìn vào một chiếc xe tải hạng nhẹ màu nâu. Bố nhẹ nhàng vuốt ve chiếc xe như cách các nhà điêu khắc đang kiểm tra tác phẩm của mình vậy.

Tôi đề nghị người bán cho bố lái thử chiếc xe tải màu nâu ra ngoài. Bố lái xe xuống đường số 27 và mười phút sau, ông trở lại, miệng không ngớt khen ngợi chiếc xe.

Sau đó, chúng tôi đề nghị chạy thử một chiếc xe tải màu xanh lớn hơn để so sánh hai chiếc với nhau.

Vài hôm sau, tôi rủ bố đi đến hãng lấy chiếc xe tải màu xanh về cùng tôi. Ngay lập tức, bố đồng ý đến đó gặp “*chiếc xe tải màu nâu của bố*” lần cuối - theo như bố vẫn gọi nó từ hôm trở về nhà.

Khi đi ngang qua khu vực trưng bày, chúng tôi nhìn thấy chiếc xe tải màu xanh dán miếng giấy nhỏ, trên đó ghi: “*Đã bán*”. Kế bên nó, chiếc xe màu nâu cũng dán một mảnh giấy tương tự.

Tôi liếc nhìn bố và thấy sự thất vọng hiện rõ trên gương mặt bố. Bố nói:

- Ai đó đã mua mất chiếc xe đẹp này rồi.

Tôi chỉ gật đầu và nói với bố:

- Bố vào trước bố nhé. Con ra ngoài một lát, nhưng con sẽ tới ngay thôi!

Khi bước ngang qua chiếc xe màu nâu, bố đưa tay vuốt ve nó và tôi có thể thấy rõ nỗi thất vọng cùng sự luyến tiếc của bố.

Tôi bước ra bên ngoài, và chờ đợi. Qua cửa sổ, tôi thấy người bán hàng mời bố ngồi, giao bộ chìa khóa chiếc xe màu nâu cho bố. Đó chính là món quà tôi tặng bố.

Bố nhìn ra ngoài, nhìn thấy tôi đang bước vào. Đôi mắt chúng tôi gặp nhau và cả hai cha con cùng gật đầu, cười lớn.

Tôi ngồi đợi bên ngoài văn phòng khi bố tôi chạy thử xe thêm lần nữa. Lúc bố bước ra khỏi chiếc xe, tôi bước đến ôm bố thật chặt.

Tối hôm đó, hai bố con tôi cùng nhau đi dạo trên con đường nhỏ dẫn về nhà. Bố bảo rằng bố không hiểu vì sao tôi cứ nhất định mua tặng bố chiếc xe tải màu nâu đó. Tôi mỉm cười, thấy món quà của mình quá nhỏ bé so với chiếc nắp chai Coca có ngôi sao chính giữa ngày xưa!

- Brian Keefe

NHỮNG BUỔI XEM PHIM

Khi còn nhỏ, tôi đặc biệt mê các bộ phim được chiếu ở rạp. Tôi thường có mặt trong các suất diễn mỗi chiều chủ nhật ở rạp Monroe để xem những bộ phim như *Chú bọ đáng yêu*, *Charlie - Chú báo cô đơn* và *Phi hành gia bất đắc dĩ*. Năm 1970, tôi được mười hai tuổi và bước vào thời kỳ dậy thì - sớm hơn với các bạn cùng tuổi. Nhu cầu giải trí của tôi cũng thay đổi. Từ việc chỉ xem những bộ phim hoạt hình của hãng Walt Disney, tôi chuyển sang xem những phim có vẻ người lớn hơn. Dĩ nhiên, tôi vẫn không được phép xem những phim dành cho người trên mười bảy tuổi.

Một ngày kia, trên ti-vi xuất hiện một loạt những tiết mục quảng cáo về bộ phim *The French Connection* (Gắn kết kiểu Pháp) - một bộ phim hứa hẹn sẽ rất hấp dẫn và dành cho những quý ông đích thực. Nhưng một lần nữa, tôi lại phải bỏ lỡ vì chưa đủ tuổi để xem. Tôi nhớ như in cái đêm bố và anh trai tôi đi xem phim. Trước khi đi, anh tôi còn quay lại trêu tôi: *"Người lớn sẽ quay về sau"*.

"*The French Connection*" là một bộ phim hành động tuyệt vời với những màn rượt đuổi bằng ô tô rất ngoạn mục và không giống với bất kỳ bộ phim nào mà tôi từng được xem (đoạn quảng cáo đã tập trung vào những cảnh quay này nên tôi càng háo hức được xem nó). Gene Hackman vào vai Popeye Doyle - một thám tử ở thành phố New York. (Về sau, bộ phim này đã giành giải thưởng của Viện hàn lâm ở các hạng mục như phim hay nhất, kịch bản phim hay nhất, đạo diễn, diễn viên xuất sắc nhất). Là một khán giả cuồng nhiệt của phim ảnh, tôi thất vọng tràn trề khi không được xem nó và cảm thấy mình đang để tuột mất một cái gì đó mang tính lịch sử. Tôi nghĩ đến anh Peter và cảm thấy tủi thân hết sức. Trong khi anh đang ngồi trong rạp thưởng thức bộ phim thì tôi phải ở nhà với mẹ và em trai Steven trong một đêm tẻ nhạt.

Khi bố và anh Peter về tới nhà, họ bắt đầu bàn luận về bộ phim, về màn rượt đuổi trên phim.

- Không thể tin được! Hackman thật cừ!

Tôi im lặng nghe hai người bàn luận, lòng chỉ ước mình lớn thật nhanh.

- Con muốn đi xem không Leonard? - Bố hỏi, dường như ông đọc được ước muốn của tôi.

Không đợi tôi trả lời, mẹ đã lên tiếng trước:

- Ed, có phải anh bảo Leonard được xem bộ phim đó không?

“Thôi mà mẹ! Đừng tỏ vẻ nghi ngờ như vậy mà. Mẹ cho con được đi xem với bố đi”. Tôi nhìn mẹ với ánh mắt van nài.

- Anh thấy bộ phim đó không có vấn đề gì cả. Anh nghĩ con mình đủ lớn để xem nó rồi. Anh sẽ cho thằng bé đi xem vào tối mai.

- Nhưng anh vừa đi với Peter tối nay rồi. Anh lại định đi xem *lần nữa* vào tối mai sao?

Bố nhìn tôi; hẳn ông thấy mắt tôi ngập tràn niềm hy vọng. Bố đáp:

- Tất nhiên! Tại sao không, con trai nhỉ?

- Hoan hô bố! - Tôi nhảy cẫng lên sung sướng.

Tối hôm sau, tôi hồi hộp đến mức chỉ ăn qua loa cho xong bữa tối. Tất cả tâm trí của tôi đều dành cho bộ phim, lòng chỉ mong sao nhanh đến lúc khởi hành. Dường như hiểu được tâm trạng tôi, bố mỉm cười bảo:

- Leonard, nếu con không ăn gì con sẽ đói trong lúc xem phim đấy.

Vậy là không nghi ngờ gì nữa - chắc chắn tôi sẽ được đi xem bộ phim chỉ dành cho người trên 17 tuổi. Cuối cùng, bữa ăn tối dài dằng dặc cũng kết thúc. Chúng tôi mặc áo khoác dày vào và bước ra khỏi cửa. Bố hồ hởi nói to:

- Cha con anh sẽ quay về sớm thôi.

Mẹ đáp:

- Vâng. Hai bố con đi chơi vui nhé!

Tôi sung sướng chui vào xe hơi, hào hứng nghĩ tới quãng thời gian hạnh phúc sắp tới. Mùi nước hoa Old Spice của bố tỏa ra ấm áp đến lạ. Tôi có thể cảm nhận được tình yêu thương mà bố dành cho mình. Đây là giây phút riêng tư hiếm có của hai bố con tôi. Tuy vừa xem bộ phim này tối hôm trước nhưng bố vẫn quyết định dẫn tôi đi xem ngay tối nay thay vì chờ đến tuần sau. Điều này đã khiến tôi vô cùng xúc động và cảm thấy bố thật tuyệt vời.

Rạp Monroe rất lớn và tối nay, nó càng trở nên đặc biệt đối với tôi. Vừa bước vào bên trong rạp, tôi đã cảm nhận được không khí ấm áp cùng mùi thơm của bắp rang. Từ trước đến nay, chưa có cô cậu bé nào được vào xem bộ phim dành cho người trên 17 tuổi. Thế nhưng, thật may mắn là tôi trông lớn hơn so với tuổi thật của mình và chúng tôi không gặp phải vấn đề gì ở chỗ cô bán vé. Tôi rất vui khi bố nghĩ tôi đã đủ lớn để xem phim vì lúc mua vé, ông chẳng ngần ngại đề nghị: *"Cô cho tôi 2 vé người lớn"*.

The French Connection còn hay hơn cả sự tưởng tượng của tôi. Đó là bộ phim hay nhất mà tôi từng được xem cho tới thời điểm đó. Và điều đặc biệt là tôi đã được xem với tư cách một người lớn!

Trước khi vào nhà, tôi quay lại nhìn bố với ánh mắt biết ơn. Tôi muốn nói với bố về cảm giác hạnh phúc đang trào dâng trong lòng mình lúc này. Thật tuyệt vời khi được đi xem phim với bố như một người trưởng thành. Thế nhưng, tất cả những gì tôi có thể nói lúc đó chỉ là:

- Cảm ơn bố đã dẫn con đi xem phim.

Bố ôm lấy tôi trong vòng tay to lớn của ông. Bố ôm tôi lâu hơn bình thường. Mùi nước hoa Old Spice chưa bao giờ tuyệt vời đến thế.

-Ồ, bố thích thế mà. - Bố trả lời.

Và thực sự là bố thích như thế.

Sau lần đó, hai cha con tôi thường đi xem phim cùng nhau. Những phim cấm trẻ em dần không còn quá quan trọng với tôi nữa. Tôi đã được xem bộ phim đầu tiên dành cho người lớn và kể như “*Nghi thức trưởng thành*” của tôi đã qua. Mọi thứ có đôi chút thay đổi khi tôi bước sang tuổi 17. Thay vì đi xem phim với bố, tôi chuyển sang đi xem phim với các bạn.

Năm 1975, anh Peter, tôi, cùng hai người bạn là Glen Belfer và Cliff Konnerth xếp hàng chờ suốt 2 tiếng để xem phim *Jaws*. Tôi về đến nhà, hết lời ca ngợi bộ phim. Tôi thấy bố tỏ vẻ nuối tiếc vì đã bỏ lỡ “*sự kiện*” này. Mẹ chẳng bao giờ thích đi xem phim trong khi bố lại không muốn đi một mình. Hầu hết những cậu bé trạc tuổi tôi chẳng bao giờ muốn có sự hiện diện của bố mẹ khi chúng đi xem phim cùng các bạn cả.

- Bố ơi! - Bố có muốn đi xem phim đó không ạ?

Bố ngạc nhiên nhìn tôi, chần chừ giây lát rồi trả lời:

- À... ừ... tất nhiên là có chứ con.

- Vâng! Vậy tối mai con với bố cùng đi nhé.

Chỉ hai cha con mình thôi.

- Tuyệt! - Bố nói và quay đi chỗ khác để tôi không thấy gương mặt rạng rỡ của ông.

Tối hôm sau, tôi lại đứng xếp hàng đợi thêm 2 tiếng để lấy vé xem *Jaws*. Lần này là vì tôi thích “*dắt*” bố tới rạp chiếu phim. Tôi hân hạnh được làm điều đó.

TRUYỀN THUYẾT CỦA CÁC ÔNG BỐ

Đôi môi thể hiện nụ cười, còn nụ cười thể hiện mọi sự tốt đẹp.

Josh Billings

Có lẽ một trong những điều khó khăn nhất đối với các ông bố là việc phải trả lời câu hỏi của một đứa con 5 tuổi về vấn đề: “*Các em bé sinh ra từ đâu?*”. Dù đã lên chức ông nhưng đến bây giờ, tôi vẫn không biết giải thích với cháu chắt của mình như thế nào nếu chúng hỏi tôi về điều đó. Tất nhiên ngày trước, tôi cũng đã từng đối mặt với câu hỏi này và nó trở thành một kỷ niệm đáng nhớ trong cuộc đời tôi.

Một tối nọ, khi đang cùng tôi xem một chương trình truyền hình về đề tài gia đình thì Nancy - vợ tôi - nhẹ nhàng lên tiếng:

- Jim! Em nghĩ anh nên sớm dành thời gian để nói chuyện với Shawn về vấn đề giới tính.

Tôi chau mày, bảo:

- Thằng bé còn quá nhỏ để biết những chuyện ấy, em ạ.

- Em không nghĩ như thế. - Vợ tôi lắc đầu phản đối. - Hôm qua Shawn hỏi em liệu nó có thể đối bộ đồ chơi đánh trận G.I. Joe để lấy Raquel Welch không. (Raquel Welch là tên một nữ diễn viên rất nổi tiếng thời đó).

Tôi hỏi:

- Có phải những con búp bê Raquel Welch người ta bày bán ngoài cửa hàng không?

- Không. - Vợ tôi trả lời. - Ý thằng bé không phải là một con búp bê. Nó muốn Raquel Welch, một Raquel Welch thật sự kia!

Tôi im lặng suy nghĩ, rồi cuối cùng lên tiếng:

- À... anh nghĩ em nói đúng, nhưng dẫu sao... thằng bé vẫn còn quá nhỏ.

Vợ tôi thản nhiên đáp:

- Bây giờ tụi nhỏ phát triển nhanh lắm. Em nghĩ do ảnh hưởng của truyền hình và phim ảnh.

Tôi đành miễn cưỡng đáp:

- Thôi được rồi! Thế thì anh sẽ nói chuyện với con ngay.

Và hôm đó, cuộc nói chuyện của bố con tôi kết thúc bằng câu nói của Shawn: *"Con hiểu rồi. Một người Ấn Độ bắn mũi tên lên trời; nếu mũi tên đó đáp xuống bãi hào thì người phụ nữ sẽ sinh con trai, còn nếu nó đáp xuống một vườn dâu thì người phụ nữ sẽ sinh con gái".*

Thằng bé hỏi tiếp:

- Vậy người phụ nữ đó có ăn con hào không hả bố?

- À... có, có chứ. Và đó là lý do tại sao có nhiều bé gái hơn bé trai. - Tôi đáp.

Đến lúc đó, đột nhiên cửa phòng ngủ của Shawn mở toang. Nancy bước vào nói to:

- Jim! Sao anh có thể kể cho thằng bé nghe một câu chuyện như thế? Đó là câu chuyện ngớ ngẩn nhất mà em từng nghe!

- Mẹ ơi, mẹ đừng nổi cáu. Con biết đó chỉ là một trong những câu chuyện mà các ông bố thường kể thôi. - Shawn bất ngờ nói.

- Con hiểu rồi phải không? - Tôi hỏi để phân tán sự chú ý của vợ.

- Dĩ nhiên rồi ạ. - Shawn đáp. - Mikey kể con nghe việc em bé được sinh ra từ đâu rồi.

- Mikey kể như thế nào? - Vợ chồng tôi đồng thanh hỏi.

Thằng bé tiếp tục:

- Câu chuyện kể rằng có một người đàn ông và một người phụ nữ cùng đến Hollywood. Họ trao nhau thật nhiều nụ hôn và ôm nhau thật chặt. Sau đó họ tổ chức đám cưới và nhận rất nhiều quà.

Nancy thở dài:

- Ồ, câu chuyện hay nhi!

- Trong số những món quà ấy có hai cuốn catalogue.

- Cái gì? - Chúng tôi cùng buột miệng lần nữa. Shawn lại tiếp tục kể:

- Họ có thể chọn một em bé trai từ cuốn Sears, hoặc một em bé gái từ cuốn JC Penny. Mikey kể như vậy đó bố mẹ ạ!

Tôi hỏi:

- Vậy ai kể cho Mikey câu chuyện đó?

- Bố của Mikey. - Shawn đáp.

Nancy nhăn mặt:

- Hết bãi hào rồi tới những cuốn album. Đàn ông các anh học những câu chuyện kiểu này ở đâu vậy?

Tôi cười ngượng ngùng, trả lời:

- Tất nhiên là từ những ông bố của tụi anh rồi!

- Jim Hornbeck

CHỊ CÓ THỂ DỪNG CHUNG BỐ VỚI EM

*Khi tiễn biệt người ta yêu thương, hãy gửi theo người
ấy một
phần trái tim mình và đừng tiếc nuối vì điều đó. Trái
tim của
ta là tất cả những gì người đó có thể mang theo.*

David Parkin

Khi tôi đang ngồi nhổ cỏ trong vườn, cô bé hàng xóm 4 tuổi tiến về phía hàng rào và quan sát những hành động của tôi. Mẹ cô bé vừa sinh em bé vào tuần trước nên cô bé được tự do vui chơi và khám phá thế giới bên ngoài. Cô bé bắt đầu hỏi chuyện tôi, về tất cả những vật dụng trên sân vườn nhà tôi. Cuối cùng cô bé hỏi tôi về miếng kim loại được buộc chặt ở hàng rào. Tôi nói với cô bé rằng tôi cũng không biết đó là gì, nhưng tôi nghĩ đó là một thứ cha tôi đã gắn lên vì một lý do nào đó.

Cô bé rảo mắt quanh khu vườn rồi hỏi tôi:

- Bố chị đâu rồi? Có phải bác ấy đi làm rồi không?

Tôi giải thích cha tôi đã mất được vài năm và vì sao tôi đến sống trong ngôi nhà này. Cô bé nghĩ ngợi một lúc và hỏi tiếp:

- Vậy chị có bố mới không ạ?

Tôi không biết phải trả lời thế nào nên tôi quyết định nói thật:

- Không, chị không có.

Cô bé lại im lặng ra chiều nghĩ ngợi, như thể đang tìm giải pháp cho vấn đề không có cha của

tôi vậy. Và quả thật, cuối cùng, cô bé rụt rè đề nghị tôi:

- Chị có thể dùng chung bố với em. Bố em là một người rất tốt, và em nghĩ bố sẽ không phiền lòng đâu!

- Linda L. Kerby

THIỆP TẶNG CHA

Đối với tôi, *Ngày của Cha* là một trong những ngày buồn nhất trong năm. Sau khi cha qua đời trong một tai nạn xe máy mười lăm năm trước, tôi dần quên đi Ngày của Cha và trải qua ngày lễ này trong sự tẻ nhạt. Tôi tự hứa sau này, khi đã trở thành một người cha, tôi sẽ dành hết tình yêu thương cho đứa con của mình. Khi đó, tôi sẽ cùng chơi trò bắt bóng, nghịch nước với con và sẽ hôn chúc con ngủ ngon sau khi đặt nó vào giường. Tuy nhiên, sau mười năm kết hôn, mong ước của tôi đã không thể trở thành sự thật. Vì lý do sức khỏe, vợ chồng tôi không thể có con. Là một giáo viên, tôi tự an ủi rằng dù không có con nhưng tôi vẫn được ở bên cạnh những học trò thân yêu của mình và chúng sẽ giúp ước mơ được làm cha của tôi toại nguyện. Thế nhưng, từ trong sâu thẳm lòng mình, tôi vẫn cảm thấy thiếu vắng một điều gì đó.

Trong hai mươi năm, tôi có cơ hội dạy dỗ hàng nghìn học sinh. Phần thưởng quý giá nhất đối với tôi là việc được nhìn thấy các học trò của mình lớn lên, đi qua thời niên thiếu và trở thành thanh niên. Tôi thật sự hạnh phúc mỗi khi bọn trẻ đến thăm và kể tôi nghe về ước mơ của chúng. Tuy vậy, mỗi lần nhìn thấy các bậc phụ huynh đến đón con vào buổi chiều, lòng tôi lại nhói đau. Tôi tự hỏi mình sẽ cảm thấy như thế nào khi được đến đón con như họ.

Thêm một *Ngày của Cha* nữa lại sắp đến; tôi thở dài khi nghĩ đến ngày dài buồn chán của mình. Hôm đó, một người bạn đã mời vợ chồng tôi chơi golf cùng bố con anh. Trong một lượt đánh, tôi đã nghe đứa con gái nói với anh: "Cú đánh tuyệt lắm, bố!". Lòng tôi đau nhói bởi tôi chưa bao giờ được nghe những từ ngữ đó. Khi về nhà, tôi kiểm tra hộp thư và phát hiện một bức thư gửi cho mình, từ Melanie. Melanie là một học sinh cũ của tôi. Từ ngày ra trường, cô bé vẫn thường xuyên liên lạc với tôi. Khi mở phong thư, tôi nhìn thấy một tấm thiệp dành tặng cha. Trong thiệp, Melanie cảm ơn tôi vì đã luôn luôn bên cạnh cô bé cũng như nhiều học sinh khác. Cuối thiệp, cô bé viết: "*Con yêu bố, bố à!*" Khi tôi đọc những từ ấy, trái tim tôi như tan chảy. Tôi áp tấm thiệp vào lòng và bật khóc. Vậy là cuối cùng tôi đã được trải nghiệm cảm giác hạnh phúc của một người cha, dù chỉ trong giây phút ngắn ngủi.

Cho tới tận hôm nay, tôi vẫn còn giữ tấm thiệp của Melaine. Nó đã lấp đầy khoảng trống trong cuộc đời tôi. Cảm ơn con rất nhiều, Melaine!

SỰ HOÀN HẢO

Chush là ngôi trường dành cho trẻ em thiếu năng ở Brooklyn, New York. Nhiều học sinh của Chush phải ở lại trong trường suốt thời niên thiếu; một số khác thì học ở Chush một thời gian rồi được gửi đến những trường học chính quy bên ngoài. Trong khi đó, có một số em học ở Chush vào các ngày trong tuần và cuối tuần thì đi học tại các trường dòng.

Một lần, trong chương trình từ thiện ở Chush, cha của một em học sinh ở đây đã có một bài phát biểu rất xúc động. Sau khi ngỏ lời cảm ơn ngôi trường và đội ngũ giáo viên tận tâm cống hiến cho nghề nghiệp, ông òa khóc:

- Thượng đế sáng tạo ra mọi vật trong sự hoàn hảo. Nhưng đâu là sự hoàn hảo trong Shaya - một đứa trẻ không thể suy nghĩ bình thường như những cậu bé khác? Nhiều năm nay, tôi luôn hỏi sự hoàn hảo của Thượng đế nằm nơi đâu khi Người sáng tạo nên đứa con trai của tôi?

Tất cả đều lặng người đi khi nghe câu hỏi ấy. Họ đồng cảm với nỗi đau quá lớn của người cha này.

- Thế nhưng giờ đây, - người cha nói tiếp, - tôi đã tìm thấy câu trả lời cho mình. Tôi tin rằng khi Thượng đế mang tặng thế giới một đứa trẻ như Shaya, sự hoàn mỹ sẽ thể hiện trong cách mà mọi người đối xử với nó.

Và ông bắt đầu kể câu chuyện về cậu con trai của mình:

- Cả tuần Shaya học ở Chush nên vào ngày chủ nhật, tôi thường đưa thằng bé đến trường Dòng Darchei Torah ở Far Rockaway. Vào một chủ nhật nọ, chúng tôi đến Darchei Torah khi các bạn của thằng bé đang chơi bóng chày. Lúc đó Shaya nhìn tôi và nói: *“Bố có nghĩ con chơi với các bạn được không?”*.

Lúc ấy, tôi chẳng biết nên trả lời con trai mình như thế nào. Shaya không phải là một cậu bé bình thường và hẳn các cậu bé kia sẽ chẳng muốn có Shaya trong đội của mình. Nhưng tôi biết

chắc rằng nếu được chơi chung với các bạn, Shaya sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.

Thế rồi tôi tìm đến cậu bé đeo băng đội trưởng của một trong hai đội và hỏi: *"Cháu có nghĩ Shaya của bác có thể tham gia trận đấu cùng các cháu được không?"*. Sau khi hội ý với các bạn, cậu bé kia quay lại thông báo: *"Đội cháu đang thua sáu điểm và trận đấu đang ở lượt thứ tám rồi. Cháu nghĩ bạn ấy có thể tham gia và chúng cháu sẽ để bạn ấy đánh bóng ở lượt thứ chín"*.

Trong khi Shaya cười mừng rỡ thì tôi hồi hộp đến mức không dám nhìn vào sân. Shaya đeo găng tay và bước vào vị trí đã được chỉ định trước.

Vào cuối hiệp tám, đội của Shaya ghi thêm được vài điểm nhưng vẫn bị dẫn trước tới ba điểm. Tới cuối hiệp chín, đội của Shaya lại ghi điểm và đội sẽ thắng nếu cú đánh cuối cùng thành công. Và Shaya được giao trọng trách đánh quả này. Liệu đội bóng có nên để Shaya đánh bóng trong tình huống này không? Liệu Shaya có làm mất cơ hội chiến thắng của đội không?

Thế nhưng, thật kinh ngạc, cả đội đều bảo Shaya hãy cầm lấy gậy và cố gắng đánh trúng. Tất cả đều biết điều đó gần như là không thể với Shaya vì thằng bé thậm chí còn không biết cầm gậy ra sao, nói gì đến chuyện đánh trúng bóng. Tuy nhiên, khi Shaya bước đến vị trí của cầu thủ đánh bóng, một đồng đội đã tiến lên vài bước và giao bóng nhẹ nhàng để Shaya làm quen với bóng.

Ở cú ném đầu tiên, Shaya đón hụt bóng và một cầu thủ trong đội phải giúp Shaya cầm lại gậy. Sau đó, cả hai đứng bên nhau cùng chờ đợi cú ném tiếp theo. Lần này cầu thủ ném bóng bước lên thêm vài bước nữa để quăng bóng cho Shaya nhẹ hơn.

Cú ném thứ hai bắt đầu, Shaya cùng người bạn tung gậy lên và đánh quả bóng đang bay khá thấp về phía cầu thủ bắt bóng của đội bạn. Lúc đó, nếu cầu thủ bắt bóng ném bóng về phía chốt một thì trận đấu sẽ kết thúc và đội của Shaya sẽ thua. Thế nhưng, cầu thủ đó lại ném bóng hình vòng cung để cầu thủ giữ chốt một không thể với tới. Trên khán đài, mọi người bắt đầu la ó: *"Shaya, chạy tới chốt thứ hai! Shaya mau chạy tới chốt thứ hai"*.

Shaya chạy về phía chốt thứ hai khi những người chạy phía trước nó chạy quanh các chốt để

về phần sân nhà. Khi Shaya tới được chốt thứ hai, người chặn ngăn của đội bạn chạy về phía nó, chỉ Shaya hướng về chốt thứ ba và la lên: *“Shaya, chạy về chốt thứ ba!”*. Và khi Shaya vòng qua chốt thứ ba, cầu thủ cả hai đội chạy phía sau la lần nữa: *“Shaya, chạy về sân nhà!”*.

Khi Shaya chạy về đập vào đĩa nhà, toàn bộ mười tám cầu thủ của hai đội nâng thẳng bé lên vai như một anh hùng, tựa như thể thẳng bé vừa mang về chiến thắng cho đội mình vậy.

- Chính ngày hôm ấy, - người cha nói, giọng nghẹn ngào, - cả mười tám cầu thủ đều đã trở thành những người hoàn hảo. Họ giúp tất cả chúng tôi - những người may mắn được xem trận đấu đó - hiểu rằng không chỉ những người có tài mới được công nhận mà tất cả những ai đã nỗ lực hết mình đều đáng được tôn vinh. Tất cả chúng ta đều có xúc cảm và đều muốn cảm thấy mình quan trọng.

- Rabbi Paysach J. Krohn

THƯ GỬI CON TRAI

*Điều duy nhất chúng ta dám khẳng định về tương lai
là nó sẽ phát triển.*

Khuyết danh

Thứ Hai.

Chào con trai!

Nếu hôm nay con thức dậy sớm thì hãy xén lại bãi cỏ trong vườn nhà và mang chúng bỏ vào thùng rác chứ đừng vứt bừa trong sân nhé.

Sau đó, con hãy dẫn em tới nhà bà Lisa Rangale chơi. Trong khi bà nói chuyện, con đừng lâu bầu hoặc tỏ ra khó chịu. Hãy cố gắng sử dụng vốn tiếng Anh con đã học ở trường để nói chuyện với bà. À, kế hoạch tìm việc làm thêm trong hè của con tới đâu rồi? Con vẫn đang tiếp tục tìm việc dù đã gần hết mùa hè hay có định thay đổi kế hoạch không?

Thương con!

Bố.

Tái bút: Bố có từng hứa sẽ nhận đám bạn của con làm con nuôi không nhỉ? Hôm trước một đứa xin bố 10 đô-la, đứa khác thì hỏi bố khi nào bà nội tới thăm.

Thứ Ba.

Chào con trai!

Phòng tắm của khách là để dành cho khách. Con không phải là khách mà sao con lại cư xử như khách vậy. Hình như hôm qua có một băng cướp xông vào nhà mình phải không con? Không còn chút thức ăn nào sót lại trong tủ lạnh. Đến bột nở làm bánh cũng sạch trơn.

Thương con!

Bố.

Tái bút: Đó có phải là kết quả của công việc xén cỏ mà bố đã nhờ con làm không?

Thứ Tư.

Chào con trai!

Nếu con hôn bạn gái thì hãy hôn cô ấy ở trong nhà chứ đừng đứng ngay trước thùng thư và chắn mất đường bà McCurdy đi lấy thư như vậy. Bà đã 72 tuổi và sức khỏe của bà không được tốt lắm. Các con nhớ giúp đỡ bà nhé!

Thương con!

Bố.

Tái bút: Hôm qua bố để ý thấy con và nhóm bạn đồng loạt nhuộm tóc vàng. Ý tưởng bắt chước mấy con mèo mướp đó là của ai vậy con? Mèo chỉ biết nhìn chăm chăm và cào cào người khác thôi. Con muốn mình cũng như vậy à?

Thứ Năm.

Chào con trai!

Tại sao giấy vệ sinh nhà mình lại treo toòng teng trên cành cây nhà bà McCurdy vậy? Bố biết đó là giấy nhà mình vì bố đã mua loại giấy hai lớp màu xanh nhạt đó. Bố không hiểu lắm về loại nhạc con nghe trong phòng tối qua. Nhưng con biết không, âm thanh của nó kinh khủng đến mức có thể xuyên thủng cả màng nhĩ của những chú dơi dưới nhà mình đấy. Bố nghĩ bố cần phải nói chuyện với con. À! Khi nào thì con sẽ xén cỏ trước nhà xong vậy?

Thương con!

Bố.

Tái bút: Bố hy vọng hôm nay con có một ngày tốt đẹp ở nhà. Nhưng nhà mình sắp trở thành nhà tập thể cho thanh niên hay sao vậy con? Nhớ nhắc các bạn con không được gác chân lên bàn uống trà của bố nhé.

Thứ Sáu.

Chào con trai!

Con quyết định đi bán hàng ở ga-ra cũng là sự lựa chọn tốt. Nhưng con hãy xén xong đám cỏ trước khi bán luôn cái máy cắt cỏ của bố nhé. Không hiểu sao con luôn không làm theo lời bố nhỉ?

Thương con!

Bố.

Tái bút: Tối qua con và các bạn của con đã làm sạch bình xăng của xe bố rồi. Thật may là sáng nay có một cậu bé đã giúp bố đẩy xe đến trạm xăng. Bố nghĩ có lẽ cậu bé này không thuộc nhóm bạn con. Cậu bé ấy còn mua cho bố một cái bánh rán và chào hỏi rất đàng hoàng. Bố thấy thương cậu ấy lắm.

LỜI TỰ SỰ CỦA MỘT NGƯỜI CHA

*Chỉ có một tảng đá bền vững mãi mãi;
chỉ có một đế chế tồn tại vĩnh hằng, đó là gia đình.*

Lee Iacocca

Nếu tôi là nguyên thủ quốc gia nhưng lại không làm chủ được gia đình của mình thì tôi chẳng làm được gì cả.

Nếu tôi biết điều hành một tập đoàn lớn nhưng lại không cai quản được gia đình mình thì tôi là người thất nghiệp.

Nếu tôi đàm phán thành công nhiều vụ làm ăn, nhưng lại thờ ơ với việc sinh con đẻ cái thì tôi đã phủ nhận một đặc ân của cuộc sống.

Nếu tôi có thể đào tạo ra nhiều học sinh xuất sắc nhưng chưa khi nào dạy dỗ con tôi theo cách mà chúng cần thì tôi sẽ không bao giờ được thừa nhận là một giáo viên thực thụ.

Nếu tôi thường xuyên trao đổi với các nhân viên của mình nhưng chưa khi nào trò chuyện cởi mở với các con thì tôi là một người lầm lạc.

Nếu tôi thường xuyên ưu tiên công việc và sự nghiệp của mình nhưng chưa bao giờ biết ưu tiên cho gia đình thì tôi đã tự nói rộng khoảng cách với những người có ý nghĩa nhất đời tôi.

Nếu tôi có được sự nể trọng của xã hội nhưng lại không có được sự tôn trọng từ vợ con mình thì tôi là một người đàn ông thất bại.

Nếu tôi sẵn sàng đi khắp thế gian để theo đuổi các mục tiêu của mình nhưng lại chưa khi nào chở con trai đến sân bóng hoặc con gái đến nơi biểu diễn văn nghệ thì tôi đã lên một chuyến bay chệch hướng.

Nếu tôi làm việc cật lực để kiếm được thật nhiều tiền nhưng lại không dành thời gian chăm lo cho gia đình thì tôi chẳng thu được chút lợi nhuận nào.

Nếu tôi yên lặng để cho những tiêu cực của xã hội ảnh hưởng đến các giá trị của gia đình mình thì tôi đã bắt đầu dẫn bước trên con đường dẫn đến cảnh lụi tàn.

Thời gian không bao giờ ngừng lại và cũng không khi nào quay trở lại. Khoảnh khắc được ở bên cạnh gia đình sẽ trở thành ký ức vô giá cho tất cả chúng ta.

Khi còn là một đứa trẻ, tôi hân hoan trong những giây phút được nắm lấy tay bố mình. Và khi tôi trở thành bố, tôi cũng cảm thấy lòng mình ấm áp lạ lùng khi đứa con gái nhỏ nắm lấy bàn tay mình.

“Số lượng thời gian”, “Chất lượng thời gian” và “Quản lý thời gian” là ba điều bạn cần để tâm nếu muốn đạt được thành công trong cuộc sống. Nhưng quan trọng hơn hết, *“Thời gian dành cho con cái”* mới chính là yếu tố quan trọng nhất đem lại hạnh phúc thật sự cho mỗi người.

- John G. “Giovanni” Grippando

